

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΑΘΕΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΕΘΕΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

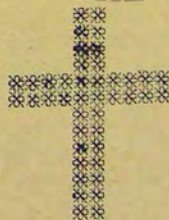
Ψαλλομένη τῇ 25 Νοεμβρίου

Ἐρρανίσθημεν τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν μετὰ τοῦ ἐκτετα-
μένου Βίου τῆς Ἁγίας τοῦ Ὁρους Σινᾶ, τυπωθεῖσαν
ἐν Βενετίᾳ τὸ 1778. Ἐμαρτύρησεν τὸ 304.

Δαπάναις τοῦ Αἰδεσιμωτάτου ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἱερομνήμονος καὶ Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.
Θαυμαστός Κύριος ἐν τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ.
Δίκαιος Κύριος. Καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις Αὐτοῦ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1917

Ἡ Ἁγία Μεγαλομάρτυς Αἰκατερίνη

ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ. 25

ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΣΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΣΟΦΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ καὶ τὸν προοιμακὸν Ψαλμόν, τό :
Μακάριος Ἀνὴρ, τό : α'. Ἀντίφωνον. Εἰς τό : Κύριε ἐκέ-
κραξα, ἰστώμεν στίχ. η'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ τῆς Ἑορ-
τῆς, δ', καὶ τῆς Ἀγίας, δ', τῆς Ἑορτῆς, ἦχος α'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἡμερον πιστοὶ χορεύσωμεν, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τῷ Κυ-
ρίῳ ᾄδοντες, τιμῶντες καὶ τὴν αὐτοῦ, ἡγιασμένην σκηνὴν,
τὴν ἐμψυχὸν Κιβωτὸν, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον χωρή-
σασαν, προσφέρεται γὰρ Θεῷ, ὑπερφυῶς τῇ σαρκὶ νηπιάζουσα,
καὶ Ἀρχιερεὺς ὁ μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, εὐφραινόμενος ταύτην,
ὡς Θεοῦ κατοικητήριον. Δίς.

Σ ἡμερον Ναὸς ὁ ἐμψυχος, τῆς Ἀγίας Δόξης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν, ἡ μόνη ἐν γυναιξίν, Εὐλογημένη Ἀγνή, προσφέρεται
τῷ Ναῷ, τῷ νομικῷ κατοικεῖν εἰς τὰ Ἅγια, καὶ χαίρουσι σὺν αὐτῇ,
Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, τῷ Πνεύματι, καὶ Παρθενικαὶ χορεῖται, τῷ
Κυρίῳ ᾄδουσι, ψαλμικῶς μελωδοῦσαι, καὶ τιμῶσαι τὴν Μητέρα αὐτοῦ.

Σ ὁ τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, Ἀποστόλων Δόξα, καὶ Μαρτύρων
καύχημα, καὶ πάντων τῶν γηγενῶν ἡ ἀνακαίνισις, Παρθένε
Μήτηρ Θεοῦ, διὰ γὰρ σου τῷ Θεῷ κατηλλάγημεν διὸ τιμῶμεν τὴν
σὴν, ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Κυρίου προέλευσιν, καὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πάν-
τες, ψαλμικῶς τὸ χαίρέ σοι, τῇ Πανσέμνῃ βοῶμεν, τῇ πρεσβεῖᾳ
σου σωζόμενοι.

Ἔτερα Στιχηρὰ τῆς Ἀγίας, ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Σ ἡμερον τέρπεται Πόλις, ἡ Ἀλεξάνδρεια. Τὰ σπάργανά σου
Μάρτυς, ἐν τῷ Θείῳ Ναῷ σου, κατέχουσα προφρόνως διὸ
καὶ ἡμεῖς, εὐσεβῶς ἑορτάζομεν, Αἰκατερίνα τὴν μνήμην σου τὴν
σεπτὴν, ὑπερεύχου τῶν τιμώντων σε.

Αικατερίνης τὴν μνήμην, νῦν ἑορτάσωμεν αὐτὴ γὰρ ὄντως πάσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς δυνάμεις, καὶ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, καθύπερθε στερεῶς, καὶ Ρητόρων τὴν ἑνστασιν. ἀλλὰ δεήσῃ ταύτης, ῥύσαι ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ἐκ τῶν αἰρέσεων.

Χαίροις πανένδοξε Μάρτυς, Αἰκατερίνα σεμνή· τὸ γὰρ Σίναιον Ὅρος, ἐν ᾧ εἶδε τὴν βάτον, Μωσῆς μὴ φλεγομένην, ἐν τούτῳ Χριστὸς, τὸ θεάρεστον σκῆνός σου, νῦν μεταβίβῃ σε φυλάττει ἕως καιροῦ, τῆς δευτέρας παρουσίας αὐτοῦ.

Δόξα τῆς Ἁγίας. Ἦχος β'.

Χαρμονικῶς τῇ πανηγύρει, τῆς Θεοσόφου Μάρτυρος Αἰκατερίνης, συνδράμωμεν ὡς φιλομάρτυρες, καὶ ταύτην τοῖς ἐπαίνοις ὡς ἀνθεὶς καταστήσωμεν, χαίροις βοῶντες αὐτῇ, ἢ τῶν φληνάφων Ρητόρων, τὴν θραυστομίαν ἐλέγξασα, ὡς ἀπαιδευσίας ἀνάπλειον, καὶ τούτους πρὸς πίστιν θεῖαν χειραγωγήσασα· χαίροις, ἢ τὸ σῶμα πολυπλόκοις βασάνοις ἐκδοῦσα, δι' ἀγάπην τοῦ Ποιητοῦ σου, καὶ μὴ καταβληθεῖσα ὡς ἄκμων ἀνάλωτος, χαίροις, ἢ ταῖς ἁνω μοναῖς, ἀντάξια τῶν πόνων εἰσοικιθεῖσα, καὶ Δόξης αἰωνίου κατατρυφήσασα, ἣς ἐπιέμενοι οἱ ὑμνοῦδοί σου, τῆς ἐλπίδος μὴ ἐκπέσωμεν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὰ στίφη τῶν πιστῶν συνελθόντα Πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν Ναφ· Κυρίου προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν, τὴν προεκλεχθεῖσαν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικήτηριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ τῶν ὅλων, Παρθένοι λαμπαδηφοροῦσαι προπορεύεσθε, τῆς Ἀειπαρθένου τιμῶσαι τὴν σεβάσμιον πρόθεον. Μητέρες λύπην πᾶσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ εὐνομένην, καὶ τῆς χαρὰς τοῦ κόσμου τὴν πρόξενον ἀπαντες οὖν χαρμονικῶς τὸ χαῖρε σὴν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκδοήσωμεν τῇ Κεχαριτωμένῃ, τῇ ᾗ ἐλὶ πρεσβεύουσι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἵσοδος, τό, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐταῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς Μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνήτε· ἐγὼ εἰμι· ἐμπροσθέν μου οὐκ ἔγενετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶ.

ζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἔστι ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίῳν ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφῃται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκως ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἔαν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι Λαῶν, καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαιοὶ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ Βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπᾶσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Ἀθήσεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ἐπλοποιήσει τὴν Κτίσιν, εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ ὠριθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Ἀθήσεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα. Ὁξύνει δὲ ἀπότομον ὀργήν, εἰς ριμφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐχύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροδόλου θυμοῦ, πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς Πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικαστὰι περάτων Γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Διτὴν. Ἦχος β'.

Ὡς ἀλάδαστρον μύρου, τὸ αἷμά σου προσενήνοχας τῷ σὺ Νυμφίῳ Χριστῷ, Αἰκατερίνα ἀθληφόρε ἀήττητε, ἀντάμειψιν δὲ εἰληφας στέφος ἄφθαρτον, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε· ὅθεν καὶ τῶν Ρητόρων, τὴν θρασυστομίαν ἀπήμδλυνας, καὶ τούτους πρὸς Θεο-
γνωσίαν ἐπανήγαγες, καὶ τὸν τῆς μαρτυρίας στέφανον ἐκομίσαντο σὺν Βασιλίῳ τῇ σοφῇ· διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

(1) αὐτός.

Πνευματικὴν χορείαν συγκροτήσωμεν τὰ πλήθη τῶν Ὁρθοδόξων· ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Μάρτυρος Αἰκατερίνης· αὕτη γὰρ τὴν τοῦ θήλεως φύσιν εἰς ἀρρενότητα μεταβαλοῦσα, ὡς Ἰουδίθ ἠνδρίσατο κατὰ τοῦ Ὁλεφέρνου· διὸ καὶ ἐν τῷ σταδίῳ πάσχουσα ἔλεγε· σὲ Νυμφίε μου ποθῶ, καὶ τὸ σῶμά μου διὰ σὲ τοῖς ἀνόμοις παρέδωκα· ἀλλ' εἰσελεύσομαι εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν, καὶ θεάσομαι τὴν δόξαν σου φιλάνθρωπε.

Ἦχος α'.

Τὰ λαμπρὰ καὶ θεῖά σου ἄθλα, πᾶσαν γλῶσσαν πρὸς αἰνεσίαν ἤγειρεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων· οἱ γὰρ Ἀγγελοὶ ὁρῶντες ἐν οὐρανῷ τὸν Νυμφίον σου Χριστόν, τὴν καθαρωτάτην σου ψυχὴν ταῖς χορείαις αὐτῶν συναριθμοῦντα, καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ πολυάθλον καὶ καρτερικόν σου σῶμα κοινὸν ἱατροῖν ἔχοντες, κοινὴν χορείαν συστησάμενοι ἀγάλλονται, καὶ πανηγυρίζουσιν εὐφημοῦντές σε, ὡς τὴν πλάνην πᾶσαν τοῦ ἔχθρου ἐκνικήσασαν, καὶ πρεσβεύουσιν ἐν Οὐρανοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

(2) αὐτός.

Τῷ θεῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ πυρπολουμένη Μάρτυς πολυάθλε, τὰς τῶν ἀνόμων βασιλῆας εἰς οὐδὲν ἐλογίσαστο, ἀλλὰ τὸν λογισμόν σου τοῖς Οὐρανίοις κάλλεσι προσηλώσασα, ἐσπευδες φθάσαι πρὸς τὰ ποθούμενα· διὸ καὶ ὁ τροφодότης Χριστὸς δεξάμενος τὸ Παρθενικόν σου καὶ καθαρῶτατον Πνεῦμα, ἐν σκηναῖς Οὐρανίοις εἰσφύλισατο, ἔνθα νῦν παρισταμένη τῷ Παμβασιλεῖ καὶ Θεῷ, πρέσβευε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Σήμερον ὁ Νυμφίος σου Χριστὸς, Οὐρανῶν τὰς πύλας ἀνοίξας εἰς παστάδα ἀκήρατον δέχεται σε καλλιπάρθενε, καὶ Βασιλείας συμμετόχον δεικνυσιν, ὡς συγκοινωνὸν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, ὃ νῦν παρισταμένη, μὴ ἐπιλάθου ἡμῶν, τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

(3) αὐτός.

Τῇ ἐλπίδι τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, νευρομένη Αἰκατερίνα παμ-
μακάριστε, καὶ τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ πίστει περιφραχθεῖσα, καὶ τῇ δυνάμει Χριστοῦ ρωννυμένη ἀήττητε, εἰδῶν τὴν πλάνην ἐμείω-
σας, καὶ Βασιλίῳ πρόξενος τῶν Οὐρανίων θαλάμων γεγενῆσθαι μεθ' ἧς τῷ Χριστῷ παρισταμένη, πρέσβευε δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσι, σε, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Σήμερον ἡμέραν ὑπέρλαμπρον, καὶ ἔαρ πανευφρόσυνον ἀνέτειλε τοῖς πέρασιν, ἡ πάνσεπτος πανήγυρις τῆς Ἀθληφόρου, λαμπρύνουσα τῶν εὐσεβῶν τὰς καρδίας, καὶ τοῖς θαύμασιν ὡς ἀνθεσι, τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα· δεῦτε οὖν ἅπαντες εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ καὶ σεβασμῇ μνήμῃ τῆς Μάρτυρος, καὶ τοῖς ἀνθεσι τῶν ἐγκωμίων ταύτην καταστήσωμεν, οὕτω βοῶντες· χαίροις Αἰκατερίνα καλλιπάρθενε Κόρη· χαίρε νύμφη τοῦ Χριστοῦ· χαίροις ἡ τῶν Ρητόρων τὰ ἀπύλωτα στόματα, ὡς ἀφώνους ἀποδείξασα ἰχθύας, καὶ τὴν ἀνοιαν τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον βασιλέως δυσσεβοῦς ἐλέγξασα, καὶ κηρύξασα Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ἐπέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος, καὶ ἑορτὴ πανσεβάσμιος· σήμερον γὰρ ἡ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος μεί-
νασα, ἐν ναφῇ ἀγίῳ προσάγεται, καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ Πρέσβυς, ὁ ἡγέτης τοῦ Προδρόμου, καὶ βοᾷ γηθασύνως· ἡγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων, ἐν Ναφῇ Ἀγίῳ ὡς Ἀγία, ἀφιερῶθαι εἰς κα-
τοίκησιν τοῦ Παντάνακτος· εὐφρανέσθω Ἰωακείμ ὁ Προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιᾶσθω, οἱ προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίζουσιν δάμαλιν, τὴν Ἀρμωλον Δέσποιναν. Μητέρες συγχάρητε, Παρθένοι σχιρτήσατε, καὶ στεῖραι συγχορεύσατε, οἱ ἡνέφξεν ἡμῖν τῶν Οὐρανῶν Βασιλείαν, ἡ προορισθεῖσα Παντάνασσα, χαίρετε Λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Καὶ αἱ συνήθεις εὐχαὶ παρὰ τοῦ Ἱερέως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας. Ἦχος δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Μνήμην τὴν πανίερρον, Αἰκατερίνα Πανεύφημε, τῆς σεπτῆς σου ἀθλήσεως, τελοῦντες δοξάζομεν, ἐν φωναῖς ἀπαύστοις, τὸν δεδορημένον, ὑπομονὴν σοὶ κρατερὰν, καὶ νικηφόρον σε ἀναδείξαντα, καὶ λόγον χορηγήσαντα, καταπτοῦντα τοὺς Ρήτορας, Ἱη-
σοῦν τὸν Φιλάνθρωπον, καὶ Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Ὑπομνύων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Μάρτυς ἐθελοσίως, Αἰκατερίνα Πανένδοξε, καθωράθης τὸν Τύραννον, εὐτόνως ἐλέγξασα, καὶ δεινὴν μανίαν, τῆς πολυθείας, Θεογνωσίας φωτισμῷ, καταβαλοῦσα, καὶ θεία χάριτι ἐντεθεὶν καὶ ὡς Μάρτυρα, καὶ Παρθένον πανάμωμον, ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος, Αἰκατερίνα Πανένδοξε, ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος, ἐδέξω καθάρασα, σεαυτὴν προθύμως, διὰ πολιτείας, καὶ λογισμῷ κερτερικῷ, τὴν τῶν Τυράννων ὀφρὴν κατέπαυσας, ἐν κάλλει τῷ τοῦ σώματος, τὴν ψυχικὴν ὠραιότητα, Θεοφρόνως ἀντέθεικας, ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα, τῆς Ἀγίας. Ἦχος, πλ. δ'.

Τῷ τοῦ Νυμφίου σου ἔρωτι, τετρωμένη Αἰκατερίνα Σεμνή, Παρθενομάρτυς καὶ Πάνσοφς, πᾶσαν κοσμικὴν προσπάθειαν, προθύμως κατέλιπες, καὶ τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ, σφραγισαμένη ἑαυτήν, τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην πανσόφως διήλεγξας· καὶ Ρητόρως ἔπαυσας, τὰς ληρώδεις ἐνστάσεις, τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα λαμπρῶν πᾶσι κηρύξασα· ὅθεν καὶ στέφει Οὐρανίῳ ἀναδησαμένη τὴν κεφαλὴν, σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, ὡς ἀγνή Περιστερά, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ τῆ πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε Θεόνομυς Δέσποινα, παρεγένου ἐν Ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων ὡς Ἁγιασμένη, τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν Πανάμωμον, τροφὴν κομίζων σοι· τὰ Οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὁρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνώσαν· διὸ Ἀσπιλε Ἀμόλυντε, ἡ ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἀγίας. Ἦχος πλ. δ'. Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Σήμερον τῆς εὐδοκίας.

Δόξα. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. Α'.

Τὴν πανεύφημον Νύμφην Χριστοῦ ὑμνήσωμεν, Αἰκατερίναν τὴν θείαν καὶ Πολιοῦχον Σινᾶ, τὴν βοήθειαν ἡμῶν καὶ ἀντίληψιν· οὕτως ἐφίμωσε λαμπρῶς τοὺς κομφοὺς τῶν ἀσεβῶν τοῦ Πνεύματος, τῇ δυνάμει καὶ νῦν ὡς Μάρτυς στεφθεῖσα, αἰτεῖται πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος Δ'.

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις· ἐν Ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δεικνύται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφῶνως βοήσωμεν, Χαίρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις.

Καὶ γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων.

Ἐν δὲ τῷ Ὁρθρῳ μετὰ τὴν: α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

τῆς Ἀγίας. Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Μολοῦσα εὐθαρσῶς, πρὸς ἀγῶνας Τρισμάκαρ, ἀνδρείως τὸν Χριστὸν, ὡμολόγησας Μάρτυς, καὶ τύραννον ἠλεγξας, δυσσεβῇ καὶ παράφρονι, καὶ κατήσχυνας, Ρητορευόντων τὰ στίφη, καὶ ἀνέδραμες, εἰς Οὐρανίους σκηνώσεις, διό σε δοξάζομεν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὁμοιον.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἀννης, προσφέρεται Θεῷ, Ἰερῷ ἐν Ἀγίῳ, σαρκεὶ νηπιάζουσα, ἡ Τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἣν εὐλόγησεν, ὁ ἱερὸς Ζαχαρίας, ταύτην ἅπαντας, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Η Παρθένος καὶ σεμνή, Αἰκατερίνα ἡ σοφὴ, τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ ἐπιρρωθεῖσα ἀληθῶς, ἀγαλλομένη εἰσέρχεται ἐν σταδίῳ, καὶ Τύραννον ὡμὸν καταβαλοῦσα στερρῶς, καὶ πᾶσαν τὴν πληθὺν τῶν δυσσεβούντων ἐχθρῶν, μετ' εὐφροσύνης ἐψαλλον, ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνῇ, Χριστὲ βοῶσα, Σωτὴρ καὶ Ρύστη, σὺ εὖν δέξαι τὸ Πνευμά μου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Η Ἀμίαντος ἀμνάς, καὶ ἀκηλίδωτος Παστὰς, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτοκος Μαριάμ, μετ' εὐφροσύνης εἰσάγεται παρὰδόξως, ἣν Ἀγγελοὶ Θεοῦ, δορυφοροῦσι πιστῶς, καὶ πάντες οἱ πιστοί, μακαριοῦσιν αἰεὶ, καὶ εὐχαρίστως ψάλλουσι, ταύτῃ ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνῇ, ἡμῶν ἡ Δόξα, καὶ Σωτηρία, σὺ ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος, πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Αλεξανδρέων ἡ λαμπρά καὶ Θεία Πόλις, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου Σεμνῇ πανηγυρίζει, καὶ γεραίρει τοὺς ἄθλους σου Αἰκατερίνα, οὗς ἔτλης γενναιοφρόνως ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ μέγα βρενθομένη σοὶ ἐκδοῖ, ὦ Παρθένε πολυάθλε, εἰς Οὐρανίους νῦν σκηνάς, ἀγάλλου τε καὶ χάρευσ, χαῖρε Μάρτυς πανθαύμαστε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Αγαλλιᾶσθω ὁ Δαβὶδ ὁ Ὑμνογράφος, καὶ χορευέτω Ἰωακείμ σὺν τῇ Ἀννῇ, ὅτι Γόνος Ἁγίου ἐξ αὐτῶν προήλθε, Μαρία ἡ φωτοφόρος Θεία λαμπάς, καὶ χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ Ναῷ, ἣν καὶ βλέπων εὐλόγησεν ὁ Βαραχίου υἱός, καὶ χαίρων ἀνεκράυγαζε, χαῖρε θαῦμα παγκόσμιον.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό, α'. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου ἤχου.

Προκείμενον, ἦχος, δ'. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ. Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθανυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ὁμοιώθη ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν δέκα Παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς Λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ Νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ αἱ πέντε μωραὶ· αἵτινες μωραὶ, λαβοῦσαι τὰς Λαμπάδας αὐτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον· αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν Λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ Νυμφίου, ἐνύσταξαν πάσαι, καὶ ἐκάθευδον. Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πάσαι αἱ Παρθένοι ἐκείναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς Λαμπάδας αὐτῶν, αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ Λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, λέγουσαι. Μήποτε οὐκ ἀρκέσει ἡμῖν καὶ ὑμῖν, πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ Νυμφίος, καὶ αἱ ἔτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ Παρθένοι, λέγουσαι· Κύριε, Κύριε, ἀνοῖξον ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Καὶ ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου πρεσβείαις Ἐλεήμων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεήμων.

Ἦχος β'. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ ἰδιόμελον τῆς Ἀγίας.

Βλον αὐλον ἐξησχημένη, βῆμα ἄθεον καταλαβοῦσα, ἔστις τροπαιοφόρος Αἰκατερίνα σεμνῇ, ἀνθηφοροῦσα τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα, καὶ τὸ θεῖον σθένος ἐνδεδυμένη, δόγμα Τυράννου κατεμυκτήρισας, καὶ Ρητόρων ἐπαυσας, τὰς φληνάφους ῥήσεις Πολύαθλε.

Εἶτα οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'.

Ωδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδόξασται.

Συνδράμωμεν σήμερον, τῇ Θεοτόκῳ, τιμῶντες ἐν ἤσμασι, καὶ πανηγυρίσωμεν, πνευματικὴν ἑορτήν, ἐν τῷ Ναῷ γὰρ τῷ Θεῷ, δῶρον προσφέρεται.

Ωδαὶς ἀνυμνήσωμεν, τῆς Θεοτόκου, τὴν ἐνδοξον Πρόδον, τῷ Ναῷ γὰρ σήμερον, ὡς καὶ Ναὸς τοῦ Θεοῦ, προσφέρεται προφητικῶς, δῶρον πολύτιμον.

Η Ἀννα ἡ ἄμεμπτος, ἡγαλλιᾶτο, ὡς δῶρον πολύτιμον, τῷ Θεῷ προσφέρουσα, ἐν τῷ Ναῷ μητρικῶς, Ἰωακείμ δὲ σὺν αὐτῇ, πανηγυρίζει παιδρῶς.

Παρθένοι χορεύσατε, λαμπαδηφόροι, ἐξάρξατε σήμερον, καὶ Μητέρες ἄσατε, τῇ Βασιλίδι Μητρί, προσερχομένη τῷ Ναῷ, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ.

Καὶ τῆς Ἀγίας. ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Τῷ τὴν ἄβατον.

Τῷ Νυμφίῳ σου, παρισταμένη πάνσεμνε, Λόγῳ τῷ ἀνατελλαντι, ἐκ προανάρχου Πατρός, πρὸ αἰώνων ὡς αὐτοῦ, θεῖα ἀπαυγάσμαι, λόγον μοι αἰτῆσαι, τὴν ἀξιέπαινον, ὑμνήσαι μαρτυρίαν σου.

Η σοφία σε, Θεοῦ ἡ ἐνυπόστατος, Λόγος ὁ συναΐδιος, Πατρί καὶ Πνεύματι, οἷα σκευὸς ἐκλογῆς, πλήρης θείας χάριτος καὶ καθαρότητος, εὐρὼν ἐνέπνευσε, σοφίαν τὴν Οὐράνιον.

Πλούτῳ ρέοντι, καρδίαν μὴ συνδήσασα, ταύτην τῷ Παντοκράτορι Θεῷ συνέδρασας, καὶ τῷ πόθῳ τῷ αὐτοῦ, Μάρτυς τετραμένη ἦλθες αὐτόκλητος, ἐπὶ τὸ στάδιον, Θεὸν ἕνα κηρύττουσα.

Θεοτοκίον.

Αγιάσματος, εὐρών σε καθαρώτατον, τόπον ὁ Ὑπεράγιος, ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, Παναμώμητε Σεμνῇ, οὗ τῶν ἡδυπνόνων μύρων αἰθόμεναι, κόραι νεάνιδες, αὐτῷ κατηκολούθησαν.

Ἔτερος Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰκατερίναν τὴν παναοίδιμον ἄσμασι μέλω.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Αἰκατερίνης τῆς Πανσόφου Μάρτυρος, ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, τὸ Ἰζοφερὸν ὄμμα, τῆς ψυχῆς μου φώτισον, αἰγλήν διδούς μοι Δέσποτα, τῆς σῆς φωτοχυσίας, τῶν ψυχοφθόρων πταισμάτων μου, πᾶσαν τὴν ἀχλὺν ἀφανίζουσιν.

Ιθυνομένη τοῦ Δεσπότη Πάνσοφε, θείois προστάγμασι, καὶ τῷ αὐτοῦ πόθῳ, φλεγόμενη ἔδραμες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας σπεύδουσα, καὶ Τυράννων τὰς φρένας, Αἰκατερίνα κατέπτηξας, λόγῳ καὶ σοφίᾳ καὶ χάριτι.

Αγαλλομένη Παρθενίας κάλλεσιν, Αἰκατερίνα Σοφίᾳ, καὶ Θεϊκῇ γνῶσιν, οὐρανόθεν ἔχουσα, τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως, τοὺς προσετώτας κατήτχυνας, τούτους κατὰ κράτος νικήσασα.

Θεοτοκίον.

Τὸ Θεοτόκον σε κηρύττειν Ἀχραντε, πάσης αἰρέσεως, ἀποτροπὴν φέρει, σάρκα γὰρ γενόμενον, ἀναλλοιώτως ἔτεκες, τὸν ἐπέκεινα πάσης, Θεοκυήτωρ τῆς Κτίσεως, Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν ἀίδιον.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται. Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Στερεωθήτω ἡ καρδίᾳ μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὃ ἐφ' οὗτων Οὐρανόν, στερεώσας τὸ δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν Παντοδύναμε.

Πανηγυρίσωμεν οἱ φιλέοργοι, καὶ συνευφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, ἐν τῇ Ἀγίᾳ Ἐορτῇ, εὐωχούμενοι σήμερον, Θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ιωακείμ εὐφραίνου σήμερον, καὶ ἀγάλλου Ἀννα τῷ Πνεύματι, τὴν γεννηθεῖσαν ἐξ ὑμῶν, τῷ Κυρίῳ προσάγοντες, τριετίζουσιν ὡς δάμαλιν, Σεμνὴν τὴν Πανάμωμον.

Τὸ τοῦ Θεοῦ κατοικητήριον, ἐν Ναῷ Ἀγίῳ προσφέρεται, ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, τῇ σαρκὶ τριετίζουσα, καὶ αὐτῇ λαμπαδοχοῦσιν, αἱ Παρθένοι προτρέχουσαι.

Οἱ Ἱερεῖς Θεοῦ ἐνδύσασθε, τὴν Δικαιοσύνην ἐν χάριτι, καὶ ὑπαντήσατε φαιδρῶς, τὰς εἰσόδους παρέχοντας, Θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ Θεοῦ εἰς τὰ Ἅγια.

Ἄλλος. Ἐν πέτρᾳ με τῆς Πίστεως.

Νεάνις σοφωτάτη καὶ λαμπροτάτη, ὥραία καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὴν καρδίαν, εἰς μέσον παραστᾶσα γενναιοφρόνως, τοῦ βασιλεύοντος, τοῦτον διήλεγchen, ἀνοήτοις δαίμοσι θυσιάζοντα.

Εξέστη τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ συνέσει, καὶ ἔλος ἀπεπάγγη μέσον τοῦ δήμου, ὃ ἀναξ μὴ ἰσχύων ἀποκριθῆναι, πρὸς τὴν Θεόσοφον, σὲ καὶ Θεόληπτον, Μάρτυς ἐξιτάσαστε καὶ Πανεύφημε.

Υπάρχουσα σοφίας τῆς Θείας πλήρης, καὶ πᾶσαν ἐκμαθοῦσα τὴν ἔξω γνῶσιν, ὑπέφαινες τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας, ἐκμυκτηρίζουσα, Μάρτυς πανένδοξε, τὴν εἰδῶλων θέωσιν, τὴν ψευδώνυμον.

Θεοτοκίον.

Φωτί με Σωτηρίας περιβαλοῦσα, ἐξάγαγε τοῦ σκότους τῆς ἀπωλείας, πανύμνητε Παρθένε Θεοκυήτορ, ἡ τὸν φιλόανθρωπον, Χριστὸν κυήσασα, ὥπως προσλαβόμενος μεγαλύνω σε.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Εθελουσίαις σου ῥοπαῖς, ἐχώρησας πρὸς τὸ πάθος, τὸ ἐκούσιον Χριστὸν μιμουμένη, καὶ νικήσασα λαμπρῶς, τὸν σκότους κοσμοκράτορα, στεφανηφόρος ὄφθης, Αἰκατερίνα Θεόληπτε.

Ρωμαλαϊότητι φρενῶν, διήλεγξας τοὺς Τυράννους, ἀθεῖας ἐν βυθῷ κυλισθέντας, ῥητορεύουσα σαφῶς, Θεογνωσίας δόγματα, Θεῖα Σοφία Μάρτυς, λαμπρυνόμενη πανεύφημε.

Ισοθεῖαν τοῖς ὡσί, τῆς Εὐδίας ὁ ψιθυρίσας, ὑπὸ Κόρης ἀπαλῆς νοῦν πατεῖται, τῷ γὰρ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, περιφραχθεῖσα ἡσχυεν, Αἰκατερίνα Μάρτυς, ἀμετρα τοῦτον καυχώμενον.

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σοῦ φανερωθείσης τῷ Κόσμῳ, διανάστησον οὐλὰς, καὶ τύπους ἐξαλείφουσα, τῆς ἁμαρτίας μόνῃ, Θεογεννήτορ Πανάμωμε.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οκαθαρῶτατος Ναὸς τοῦ Σωτῆρος, ἡ πολυτίμητος Παστὴς καὶ Παρθένος, τὸ Ἱερὸν Θησαύρισμα τῆς Δόξης τοῦ Θεοῦ, σήμερον εἰσάγεται ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν Χάριν συνεισάγουσα, τὴν ἐν Πνεύματι Θεῷ, ἣν ἀνυμνοῦσιν Ἀγγελοι Θεοῦ αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος.

Ὁ Οἶκος.

Τὼν ἀπορρήτων τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεῶν Μυστηρίων, ὁρῶν ἐν τῇ Παρθένῳ τὴν Χάριν δηλουμένην, καὶ πληρουμένην ἐμφανῶς, χαίρω, καὶ τὸν τρόπον ἐννοεῖν ἀμηχανῶ τὸν ξένον καὶ ἀπόρρητον, πῶς ἐκλελεγμένη ἡ Ἀχραντος, μόνῃ ἀνεδεῖχθη ὑπὲρ ἅπασαν τὴν Κτίσιν τὴν ὁρατὴν καὶ νοουμένην διὸ ἀνευφημεῖν βουλόμενος ταύτην, καταπλήττομαι σφοδρῶς νοῦν τε καὶ λόγον, ὅμως δὲ τολμῶν, κηρύττω καὶ μεγαλύνω, αὕτη ὑπάρχει Σκηνὴ ἐπουράνιος.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας, ἤχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ αἷμά σου σεμνὴ, ὡς ἀλάδιστρον μύρου, ἐνήνοχας Χριστῷ τῷ
Νυμφίῳ σου Μάρτυς, ἀντάμειψιν δὲ εἰληφας, παρ' αὐτοῦ Ἀξιό-
γαστε, στέφος ἄφθαρτον, καὶ ἱαμάτων τὴν χάριν, παύειν τὰς ἡμῶν,
ἀλλεπαλλήλους κακώσεις, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἀννης, προσφέρεται Θεῷ,
Ἰερῷ ἐν Ἀγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἡ Τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν,
ἦν εὐλόγησεν, ὁ ἱερὸς Ζαχαρίας, ταύτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου
Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

ᾠδὴ 8'. Ὁ Εἰρμός.

Εν Πνεύματι προβλέπων Προφῆτα Ἀβδακούμ, τὴν τοῦ Λόγου
σάρκωσιν ἐκήρυττε βῶν, ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ,
ἐν τῷ παρῆναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εξάρξατε Παρθένοι, καὶ ἄγατε ᾠδὰς, ταῖς χερσὶ κατέχουσαι,
λαμπάδας τῆς ἀγνῆς, καὶ Θεοτόκου τὴν Πρόδοτον, νῦν ἀπιού-
σης, ἐν Ναῷ τῷ τοῦ Κυρίου, ἅμα σὺν ἡμῖν ἐορτάζουσαι.

Αγία τῶν Ἀγίων ὑπάρχουσα Σεμνὴ, ἐν Ναῷ ἡγάπησας Ἀγίῳ
κατοικεῖν, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις Παρθένη προσομιλοῦσα, πρᾶσε-
καρτέρεις παραδόξως οὐρανόθεν, ἄρτον δεχομένη τροφὴ τῆς ζωῆς.

Εθλάστησεν ἡ ῥάβδος ποτὲ τοῦ Ἀαρών, προτυποῦσα Ἀχραντὴ
τὴν Θεῖον Τοκετόν, ὅτι ἀσπάρως συλλήψῃ, καὶ οὐ φθαρήσῃ,
καὶ μετὰ Τόκον Παρθενεύουσα ὀφθήσῃ, βρέφος γαλουχοῦσα τῶν
πάντων Θεόν.

Παρθέναι τῇ Παρθένῳ Μητέρες τῇ Μητρί, εὐσεβῶς προσδρά-
μετε, τιμῶσαι σὺν ἡμῖν, τὴν γεννηθεῖσαν ὡς ἁμωμον Ἱερεῖον,
καὶ τὴν τεκοῦσαν, τῷ Θεῷ καρποφορίαν, πάντες σὺν φαιδρῶς ἐορ-
τάσωμεν.

Ἄλλος. Ἑλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ηθροίζετο, ἀπὸ πάσης γῆς στίφος τὸ ἔγκριτον, τῶν ῥητόρων
Πάνσοφε, τοῦ βασιλέως προστάγμασι, ὅπως ἀντιστήσονται,
τοῖς τῆς σοφίας σου, ῥήμασι σεπτοῖς Παναοίδιμε.

Μεμύησαι, δι' Ἀγγέλου Ἀγίου πανεύφημε, τοῦ ἰσχύον ἐνθέντος
σοι, ὡς ἡττηθέντες οἱ Ῥήτορες, διὰ σοῦ πιστεύουσιν, εἰς τὴν
Δεσπότην σου, δόξαν ἀθλητῶν ἀμπεχόμενοι.

Οὐκ ἴσχυσεν, ἀντειπεῖν τῇ σοφίᾳ καὶ χάριτι, τῶν λόγων σου
Πάνσεμνε, ἡ εὐγλωττία τῆς ἐξωθεν, γνώσεως ψευδήμονος,
διὸ ὡς ὕψασμα, Μάρτυς τοῦ ἀράχνου ἠφάνισται.

Θεοτοκίον.

Αγίασον, τὴν ψυχὴν μου Παρθένη Θεόνυμφε, καὶ τὸν νοῦν μου
φώτισον, τοῦ ἀπρὸ σκοπῆς πορεύεσθαι, πρὸς τὸ θεῖον θέλημα,
τοῦ ἐκ νηδύος σου, ἀνευ σπορᾶς ἀνατεῖλαντος.

Ἄλλος. Σὺ μου Χριστὲ Κύριος.

Αθλητικὴν, Αἰκατερίνα, τὴν ἑνστασιν, ἐπεδείξω, Μάρτυς παναοί-
διμε, τῷ δυσμενεῖ λίαν καρτερῶς, ἀντικαταστάσα, καὶ τοῦτον
καταπατήσασα, ποσὶν ὥραισμένοις, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, ἀθλο-
φόρε Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Νύμφη Χριστοῦ, Αἰκατερίνα πανόλβιε, καθωράθης, θείαις ὥραι-
τησι, φωτεινῶς μαρμαρυγαῖς, ἀγλαΐζομένη, καὶ κάλλει πε-
ριαστράπτουσα, διὸ καὶ γηθομένη, μελωδεῖς τῷ Δεσπότη, τῇ ду-
νάμει σου Δόξα Φιλάνθρωπε.

Τυραννικὴν, ἀλαζονεῖαν ἐφάβλισας, καὶ τῷ Θεῷ, λόγῳ τῆς Σο-
φίας σου, ὡς ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπατηλῆς, δεισιδαιμονίας, τοὺς
πλανωμένους ἐξήρπασας, διδάσκουσα κραυγάζειν, τῷ Χριστῷ με-
λωδοῦντας, τῇ δυνάμει σου Δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Νὺν τὴν ἰσχύον, τῶν ἀθετούντων κατάβαλε, τῆς Εἰκόνης, Κόρη
τὴν προσκύνῃσιν, σοῦ τῆς σεπτῆς, καὶ τοῦ ὑπὲρ νοῦν, ἐκ σοῦ
Σαρκοθέντος, καὶ Κόσμον ὅλον φωτίσαντος, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων
τοὺς δὲ πιστεῖ τιμώντας, καταφαίδρυον μόνη Πανύμνητε.

Καταβασία. Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης.

ᾠδὴ 9'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸ φαεινὸν ἡμῖν ἐξανατεῖλον, φῶς τὸ αἰδίων, τοῖς ὀρθρίζουσιν
ἐπὶ τὰ κρίματα τῶν ἐντολῶν σου, Δέσποτα φιλάνθρωπε, Χρι-
στὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Λαμφοφορήσωμεν οἱ Ὁρθόδοξοι, πάντες συντρέχοντες, καὶ δο-
ξάζοντες τὴν Θεομήτορα, ὅτι Κυρίῳ, σήμερον προσφέρεται,
ὡς θῆμα εὐπρόσδεκτον.

Αγαλλιᾶσθωσαν οἱ Προπάτορες, σήμερον Δέσποινα, καὶ εὐφραι-
νέσθω ἡ Τεκοῦσά σε, σὺν τῷ Πατρί σου, ὅτι ὁ Καρπὸς αὐ-
τῶν, Κυρίῳ προσάγεται.

Τὴν πολυώνυμον καὶ περιδοξον, ἁμωμον Δάμαλιν, ὡς ἐν σαρκὶ
κυοφορήσασαν, τὸν Θεῖον Μόσχον, πάντες ἀνυμνήσωμεν, πι-
στῶς ἐορτάζοντες.

Τὰ τῆς νυμφεύσεως ἀπογράφονται, θεία συμβόλαια, τῆς ὑπὲρ νοῦν χυσοφρίας σου, Ἀγνή Παρθένε, σήμερον ἐν Πνεύματι, Ἀγίῳ ἐν οἴκῳ Θεοῦ.

Ἄλλος. Τῆς νυκτὸς διελθούσης.

Ιταμῶς δὲ δικάζων, ἐν θυμῷ τε τὴν ψῆφον, κατὰ τῶν Ρητόρων ἐξήνεγκεν, ὡς σαφῶς ἡτηθέντας, ἐν πυρὶ κελεύσας τούτου τὴν τελείωσιν δέξασθαι.

Κατεσπάζοντο Μάρτυς, σοῦ τοὺς θείους πόδας, τοῦ Χριστοῦ τῇ πίστει οἱ ῥήτορες, προσελθόντες, καὶ αὐτῶν τὰς ψυχὰς Κυρίῳ, μέσον τοῦ πυρὸς παρεδίδουσαν.

Αξιόθεον τέλος, εὗραντο οἱ γενναῖοι, καὶ διὰ τοῦ πυρὸς βαπτισθέντες, τὴν ἀνάγκην ποιοῦντες, ὥσπερ φιλοτιμίαν, τοὺς στεφάνους δόξης ἐδέξαντο.

Θεοτοκίον.

Τῶν ἁλῶν αἱ Τάξεις, σὲ δοξολογοῦσιν, Ἀχραντε Παρθένε Θεό-νυμφε, διὰ σοῦ γὰρ προήλθε, βροτοῖς Σωτηρία, λύσιν τῶν πταισμάτων πηγάζουσα.

Ἄλλος. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Πόθῳ πυρπολουμένη, Μάρτυς παναοίδιμε τῷ τοῦ Δεσπότη σου, καὶ ζητοῦσα τούτου, τὸ ἀμήχανον κάλλος θεάσασθαι, αὐθαιρέτῃ γνώμῃ, τοῖς αἰκισμοῖς σαυτὴν παρέσχες, Παρθενίας ἐκλάμπουσα Χάρισι.

Αθλοῖς ἱερωτάτοις, Κόρη Καλλιπάρθενε καταλαμπρύνασα, σεαυτὴν προφρόνως, ἀνελήλυθας πρὸς τὴν Οὐράνιον, τοῦ Χριστοῦ παστάδα, καὶ νῦν φαιδρῶς τῷ σὺ Νυμφίῳ, γηθόμενη συνήφθης Πανόλδιε.

Νεάνις φαιδροτάτη, ὥφθης ἀγαπήσασα μόνον ἐράσμιον, καὶ ὀπίσω τούτου, συντονώτατον δρόμον διήγυσας, εἰς ὁσμὴν τοῦ μύρου, σοῦ νοητῶς τοῦ κενωθέντος, ἀνεδόας δραμοῦμαι, Νυμφίε μου.

Θεοτοκίον.

Αληθὴ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγνόντες σε, Πάναγνε Δέσποινα, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδότες κηρύττομεν, ἐν δυσὶν οὐσίαις, θελκτικαῖς αὐτεξουσίαις, γνωριζόμενον, Κόρη Θεόνυμφε.

Καταβασία. Θεὸς ὢν εἰρήνης. Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωὴν μου ἀγαθὴ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν με Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, κράζοντα δόξα σοι.

Εορτάσωμεν πιστοί, Ἑορτὴν Πνευματικὴν, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς· ὑπάρχει γὰρ Ἀγιωτέρα, τῶν Οὐρανίων Νοῶν.

Εν ᾧδαῖς πνευματικαῖς, εὐφημήσωμεν πιστοί, τὴν Μητέρα τοῦ Φωτός, ἔτι σήμερον ἡμῖν, ἐπέφανε, προερχομένη ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Θεοῦ.

Εν ναῷ τῷ νομικῷ, τὰς εισόδους ἐκτελεῖ, ὁ Ναὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ἡ Οὐράνιος σκηνή, ἐξ ἧς ἡμῖν, τῆς ἐν τῷ σκότει, τὸ φῶς ἐξέλαμψεν.

Εκ παντοίων πειρασμῶν, καὶ κινδύνων ψυχικῶν, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, τοὺς προτρέχοντας εἰς σέ, Πανύμνητε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος. Ἀβυσσὸς ἁμαρτημάτων.

Εφαναὶς ἐκ τῆς Παρθένου, ὡς Ἥλιος ἐν τῷ Κόσμῳ, τῆς ἐπιγνώσεως τῆς σῆς, πληρώσας τὰ σύμπαντα, ὡς Θεοῦ Θεὸς Λόγος.

Ρήμασιν ἀπειριῶτο, ἀπάτης καὶ κολακείας, ὁ δυσσεβέστατος βασιλεὺς, συλῆσαι Πανεύφημε, τὸν θησαυρὸν τῆς ψυχῆς σου τὴν πίστιν.

Ανθίστατο ἀνδρειοφρόνως, ταῖς τοῦ κρατοῦντος θωπείαις, μὴ προσκαμπτομένη ἀπειλαῖς, Μάρτυς ἀήττητε, ἀλλ' ἔπλῃ τοῦ Σταυροῦ ἐνδυναμούμενη.

Θεοτοκίον.

Νέμοις μοι ἁμαρτημάτων, τὴν λύσιν Θεοκυήτωρ, καὶ τὴν τῶν παθῶν ἀπαλλαγὴν, Ἀχραντε Δέσποινα, πρεσβείαις σου σὺ ἀχρεῖφ οἰκέτη,

Ἄλλος. Ἀβυσσὸς ἁμαρτιῶν.

Ολὴν σε περικαλλῇ, παρθενίας ἀπαστράπτουσιν αἴγλῃ, μαρτυρικοῖς τε Κόρη φοινηχθεῖσαν ἐν αἵμασι, καθορῶν ὁ Ἀγαθός, Λόγος καὶ Ἀχραντος, ἐν Θαλάμοις, ἐπουρανίοις κατεσκήνωσε.

Ισχυσας διὰ Σταυροῦ, τῶν Τυράννων καταλύσαι τὸ κράτος, καὶ κοσμικῆς σοφίας, διελέγξαι τὸ μάταιον, Θεοπνεύστου διδασχῆς, βρούουσα δόγματα, μεγαλόφρον, Αἰκατερίνα παναοίδιμε.

Δόλῳ πρώην τὸν Ἀδὰμ, Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐκβαλόντα, τῶν αἰκισμῶν τοὺς πόρους, καρτερῶς ὑπομείνασα, καταδέδληκας εἰς γῆν, Μάρτυς πανένδοξε, καὶ στεφάνοις τῆς Βασιλείας ἐστεφάνωσαι.

Θεοτοκίον.

Ιλεὼν μοι τὸν Κριτὴν, καὶ Υἱόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταῖς σαῖς λιταῖς γενέσθαι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, λυτρωτὴν τε τῶν δεινῶν Μήτηρ ἀπέργασαι, σοὶ γὰρ μόνῃ τὰ τῆς ἐλπίδος μου ἀνέθηκα.

Καταβασία. Σπλάγγων Ἰωνᾶν.

Κοντάκιον, ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Χορείαν σεπτὴν, ἐνθέως φιλομάρτυρες, ἐγείρατε νῦν, γεραίροντες τὴν Πάνσοφον, Αἰκατερίναν· αὐτὴ γὰρ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξε, καὶ τὸν ὄφιν ἐπάτησε, Ρητόρων τὴν γνῶσιν καταπτύσασα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἐκ Θεοῦ Σοφίαν λαβοῦσα παιδόθεν ἡ Μάρτυς, καὶ τὴν ἐξω καλῶς σοφίαν πᾶσαν μεμάθηκε, γνοῦσα ἐκ ταύτης τὴν τῶν στοιχείων κίνησιν τε καὶ ποίησιν καὶ λόγον, καὶ τὸν αὐτὰ ἐξ ἀρχῆς διὰ λόγου ποιήσαντα, αὐτῇ τὴν εὐχαριστίαν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ προσέφερε, τὰ εἰδῶλα καθελούσα, καὶ τοὺς τούτοις ἀφρόνως λατρεύοντας, Ρητόρων τὴν γνῶσιν καταπτύσασα.

Τῷ αὐτῷ Μηνί, εἰκοστῇ πέμπτῃ, Μνήμη τῆς Ἁγίας

Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης.

Στίχ. Αἰκατερίνα καὶ Σοφὴ καὶ Παρθένος.

Ἐκ δὲ ξίφους Μάρτυς, ὦ καλὰ τρία.

Πέμπτη κατέπεφνεν ἄορ εἰκάδι Ρήτορα Κούρη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἑκατὸν πενήκοντα Ῥήτορες οἱ διὰ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, πυρὶ τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Στρατηλάτης σὺν τοῖς διακκοίοις στρατιώταις, ξίφει τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ Ἠσυχαστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἑξακόσιοι ἑβδομήκοντα Μάρτυρες, ξίφει τελειοῦνται.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Η Κάμινος Σωτὴρ ἐδροσίζετο, οἱ Παῖδες δὲ χορεύοντες ἐψάλλον, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Χορεύωμεν φιλέορτοι σήμερον, ὑμνήσωμεν τὴν Ἀχραντον Δέσποιναν, Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν, ἐπαξίως γεραίροντες.

Προφήτευσον ὁ λέγων ἐν Πνεύματι, ἀχθήσονται Παρθένοι ὀπίσω σου, ἀπενεχθήσονται σοι, εἰς Ναὸν τῆς Βασιλίδις Μητρὸς.

Ηγάλλοντο Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ἠὺφραίνοντο Δικαίων τὰ Πνεύματα, ὅτε Θεοῦ ἡ Μήτηρ, εἰς τὰ Ἅγια προήγετο.

Λαμβάνουσα τροφὴν τὴν Οὐράνιον, προέκοπτε Σοφία καὶ Χάριτι, ἡ γενομένη Μήτηρ, κατὰ σάρκα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἄλλος. Εἰκόνος χρυσοῦς.

Αἰκίαις δειναῖς, παρεδίδοτο λοιπὸν Μάρτυς Θεόφρων, τὸ σὸν σαρκίον μαστιζόμενον, καὶ ὠματώτως ξεύμενον, σὺ δὲ τὴν ὥδην τῷ Κυρίῳ ὑπομένουσα ἐψάλλες, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεᾶνις σεμνή, ἀπαλὴ καὶ τρυφερὰ πᾶσαν κατέπτυσσε, τοῦ τυραννοῦντος τὴν πανώλεθρον, καὶ ἀθεώτατον ἐνστασιν, καὶ τὴν τῶν Ρητόρων σοφίαν, μωρίαν δείξασα ἐψάλλεν, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αχθεῖσα φρουρᾷ, κατεκλείθη: ὡς Φρουρὸς τοῦ Θεοῦ Νόμου, Αἰκατερίνα Καλλιπάρθενε, ἐνθα σπουδῇ παρεγένετο, ἅμα τῷ κλεινῷ Πορφυρίῳ, ἡ Βασίλις προσπεσούσα σε, καὶ τὴν σφραγίδα παρὰ σοῦ προσδεξαμένη Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν Θεοῦ, καὶ ἰσχὺν σωματικῶς Ἀγνή κυήσασα, Χριστὸν τὸν Λόγον τὸν ἐνούσιον, καὶ ἐνυπόστατον Ἀχραντε, τοῦτον ἐκδυσώπει σοφίαν, καὶ ἰσχύϊ μοι δωρήσασθαι, κατὰ ποικίλων μηχανῶν τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Μαρτύρων τὸ καύχημα, τῆς εὐσεβείας μύστης γεγένησαι, τῷ λαμπρῷ σου Νυμφίῳ, Μαρτύρων δῆμον προσαγαγούσα Χριστῷ, μεθ' οὗ κραυγάζεις πανεύφημε ψάλλουσα, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο Λόγος σου Πάνσοφε, πρὸς σωτηρίαν πολλοὺς ἐξήρπασεν, ἐξ εἰδωλομανίας, καὶ φωτοφόρους ἔδειξε Μάρτυρας. μεγαλοφώνως σὺν σοὶ ἀνακράζοντας, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεᾶνις ὀπίσω σου, ἀκολουθήσασα προσενήνεκται σοι, διὰ ξίφους Παντάναξ, σὸν μιμουμένη Πάθος τὸ ἀχραντον, καὶ σοὶ τῷ Κτίστῃ βοῶσα καὶ λέγουσα, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αγίων ὁ Ἅγιος, ἐν σοὶ Ἁγίως κατασκηνώσας Ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε, σεσαρκωμένος ἐκ σοῦ γεγέννηται, διὰ τῷ σῶσαι τοὺς πίστεϊ κραυγάζοντας. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ον φρίττουσιν Ἀγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε Παῖδες, εὐλογεῖτε Λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐφραίνεται σήμερον παιδρῶς Ἰωακεὶμ, καὶ Ἀννα ἡ ἄμεμπτος Κυρίῳ τῷ Θεῷ, προσφέρει θυσίαν, τὴν δοθείσαν αὐτῇ, ἐξ ἐπαγγελίας Ἀγίαν Θυγατέρα.

Καυχῶνται οἱ Ἅγιοι, Δαβὶδ καὶ Ἰεσαί, Ἰούδας σεμνύνεται, ἐκ ῥίζης γὰρ αὐτῶν, ἐδιδάσθησε γόνος, ἡ Παρθένος Ἀγνή, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Θεὸς ὁ πρὸ αἰῶνων.

Προφῆται Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες Χριστοῦ, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ πάντες γηγενεῖς, τιμῶμεν ὕμνοις τὴν Παρθένον Ἀγνήν, ὡς Εὐλογημένην Μητέρα τοῦ Ὑψίστου.

Ναὖ σε προσέφερον, Πανάχραντε Ἀγνή, οἱ θεῖως τεκόντες σε, ὡς θυμὰ καθαρὸν, καὶ ξένως ἀυλίζῃ ἐν ἀδύτοις Θεοῦ προεπιμαθῆναι εἰς κατοικίαν Λόγου.

Ἄλλος. Τὰ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Μόνον ποθοῦσα τὸν Χριστόν, τὴν Βασίλισσαν αὐτῷ δῶρον προσφέρεις, Μάρτυς Αἰκατερίνα, καὶ πλῆθος στρατιωτῶν, γενναίως ἀθλησάντων ἐνδοξε, σὺν τῷ Πορφυρίῳ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Αποκοπεῖσα τοὺς μαστοὺς, καὶ τὴν κάραν εὐκλεῶς ἀποτιμῆσα, τῆς ἐν γῇ Βασιλείας, ἡ Βασιλὶς τὰς μονάς, σοφῶς Οὐρανῶν ἀντηλλάξατο, περὶ τὸν τῶν ὅλων ἐσθῶτα Βασιλέα.

Σὲ τὴν ἀγνήν Περιστεράν, μεθοδεῖαις ὁ δεινὸς παντοίαις ὄφεις, καὶ σπουδῇ συλλαβέσθαι, ἐμμηχανάτο πολλῇ, ἀλλ' ὥφθη γελοῖον παιζόμενον, σὺ δὲ πρὸς τὰς ἄνω μετέβης κατοικίας.

Ιερωτάτῃ χειλιδῶν, καὶ φιλόστοργος τρυγῶν καὶ Μάρτυς θεία, καὶ Παρθένος καὶ Νύμφη, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, φανείσα αὐτῷ συναγάλλεσαι, περὶ τὸν νυμφῶνα αὐτοῦ χοροβατοῦσα.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεὸν κυοφορεῖς, τὸν συνέχοντα δρακὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν ὧ φρικτοῦ μυστηρίου, ὧ εὐσπλαγχνίας Θεοῦ, πῶς βρέφος ὁράται ὁ ἄσκαρος, σῶζων τῶν ἰδίων χειρῶν αὐτοῦ τὸ ἔργον.

Ἄλλος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Σαῖς διδασκαίς Βασίλισσα, πειθαρχοῦσα προσέδραμε, τῇ Θεοσεβείᾳ, καὶ στερρῶς ὑπέμεινε, τῶν πόνων τὴν αἰσθησιν, καὶ Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, τῆς ἀδιαδόχου προφανῶς ἡξιώθη, βοῶσα τῷ Δεσπότη, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μετὰ Μαρτύρων γένοιτο, τῶν πιστῶν τὰ αἰτήματα, ἡ καὶ Ἀθληφόρος, τῷ Χριστῷ παρίσταται, αἰτοῦσα τὰ κρεῖττονα, καὶ σωτηρίας πρόξενον, τοῖς τὴν Παναγίαν, καὶ σεπτὴν αὐτῆς μνήμην, προθύμως ἐκτελοῦσι, καὶ πιστῶς μελωδοῦσι, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σεσοφισμένοις ῥήμασιν, ἐπειράτο ὁ Τύραννος, πιθανολογίαις, ὁ δεινὸς χρησάμενος, ἐκλύειν τὴν ἐνστασιν, τὴν σὴν ἐλπίσας ἐνδοξε, ἀλλὰ νυμφευθῆναι τῷ Χριστῷ βουλομένη, ἐδόξας τῷ Δεσπότη, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ιερωτέρα πέφνης, Θεοτόκε Πανάμωμε, τῆς ὑπερκοσμίου, τῶν Ἀγγέλων τάξεως, τὸν τούτων καὶ τέτοκας, Δημιουργὸν καὶ Κύριον, ἐκ Παρθενικῆς, ἀπειρογάμου Νηδύος, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, μιᾷ δὲ ὑποστάσει, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν προσενηχθεῖσαν ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου, καὶ εὐλογηθεῖσαν χειρὶ τῶν Ἱερέων.

Τὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἣ ὁ πάντων Δεσπότης, ὡς ὑατὸς ἐξ Οὐρανοῦ, ἐπὶ πόκον κατήλθε, καὶ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς, γενόμενος Ἄνθρωπος, ὁ ἀναρχος, μεγαλύνομεν πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀγνήν.

Εκ τῶν Δικαίων προήλθεν, Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἀννης, ἐπαγγελίας ὁ καρπός, ἡ Θεόπαις Μαρία, καὶ ὡς θυμίαμα δεκτόν, σαρκὶ νηπιάζουσα, προσφέρεται, ἱερῷ ἐν ἀγίῳ, ὡς Ἀγία, εἰς τὰ Ἅγια αἰκτεῖν.

Τὴν νηπιάζουσαν φύσιν, καὶ ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, ἀναδεχθεῖσαν τοῦ Θεοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, ἐν τῷ Ναῷ τῷ νομικῷ, Κυρίῳ καὶ σήμερον, προσφέρεται, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας, τῶν Δικαίων, ὡς Καρπὸς Πνευματικός.

Σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ χαῖρε, τῇ Θεοτόκῃ προσφόρως, ἀναδοῇ-σωμεν πιστοί, χαῖρε Πάγκαλλε Νύμφη, χαῖρε Νεφέλῃ φωτεινῇ, ἐξ ἧς ἡμῖν ἐλαμψεν ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας καθημένοις, χαῖρε πάντων ἡ ἐλπίς.

Ητῶν Ἀγίων Ἀγία, καὶ Θεομήτωρ Μαρία, ταῖς ἱκεσίαις σου Ἀγνή, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ πάσης αἰρέσεως καὶ θλίψεως, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντας, τὴν Εἰκόνα, τῆς Ἀγίας σου Μορφῆς.

Ἄλλος. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Εφρούρει σε Ἀγγελος, Κυρίου Παντοκράτωρ, ἐν τροχῷ προσδεῖσαν Μάρτυς Πανεύφημε, ᾧ περιεπάρησαν ἤλοι, λίαν ὀξεῖς, Θεὸν ἀνυμνοῦσα, τὸν μόνον δυνάμενον, ἐκ πικροῦ θανάτου ῥύεσθαι.

Λαὸς ὁ θεώμενος, τὸ θαῦμα ἐμεγάλυνε, τὸν Θεὸν ἀνελδόντος στροφῆς ὁρμήματι, ῥύδην τοῦ τροχοῦ πολὺ πλῆθος μιᾷ φωνῇ, μέγας ἐκδοῶντες, Θεὸς ὁ τῆς Μάρτυρος, ἀληθὴς καὶ παντοδύναμος.

Ως ἔχουσα ἔνδοξε, γνησίαν τὴν οἰκείωσιν, πρὸς Χριστὸν τὸν Δεσπότην τοῦ Κόσμου σύμπαντος, καὶ τὴν παρρησίαν μεγάλην, αὐτὸν ἡμῖν, πάντοτε εὐσώπει, γενέσθαι εὐέλπτον, τοῖς πιστῶς σε μακαρίζουσι.

Θεοτοκίον.

Θεὸς σεσωμάτῳται, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, ὅθεν πᾶσα ὕμνει σε γενεὰ Δέσποινα, Νύων τε τὰ πλήθη δοξάζει, ὡς διὰ σοῦ, σαφῶς κατιδόντα, τὸν πάντων Δεσπότην, μορφωθέντα τὸ ἀνθρώπινον.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο ὁ Οὐρανός.

Μετέστης πρὸς θαλάμους φωτοειδεῖς, νυμφικοῖς κοσμουμένη, στολίσμασι, Παρθενικήν, ἔχουσα λαμπάδα τῇ δεξιᾷ, τῇ δὲ ἑτέρᾳ φέρουσα, τὴν ἀποτμηθεῖσάν σου κεφαλὴν, καὶ νῦν παριστάμενη, Χριστῷ τῷ σὺ Νυμφίῳ, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας περιφροῦρησον.

Εδέχθης σου Θεόφρων ἡ προσευχή, τοὺς καὶ πίστει τὴν σὴν ὀνομάζοντας, κλήσιν Σεμνή, σώζει ὁ Δεσπότης ἐκ πειρασμῶν, καὶ εὐρωστίαν δίδωσι, νόσον ἀπαλλάττων παντοδαπῶν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων· διὸ σε γεγηθότες, Αἰκατερίνα μακαρίζομεν.

Λιμένι καθωρμίσθης νῦν γαλήνῃ, εὐσταλῶς καὶ κούφως τὴν θάλασσαν, τὴν κοσμικήν, Μάρτυς διελθοῦσα τρικυμιῶν, μὴ πειρασθεῖσα Πάνσοφε, πλοῦτον πολυποίκιλον τῷ Χριστῷ, προσφέρουσα Παρθένη, τὸν δῆμον τῶν Μαρτύρων, Αἰκατερίνα Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ωράθης ὦ Παρθένη Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἡρεῦξάτο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός, ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιέβληται.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Παρθενομάρτυς ἔνδοξε, τοῦ Χριστοῦ θεία Νύμφη, Αἰκατερίνα Πάνσοφε, ἀγλαόμορφε Κόρη, ἀνευφημομένη σε πίστει, καὶ τὴν θείαν σου μνήμην, τελοῦμεν, σὺ καὶ ἐσθεςας, πλάνην πᾶσαν εἰδῶλων, ῥητορικῆς, καθελοῦσα πᾶσαν ἐρεσχελίαν· ὑπὲρ ἡμῶν οὖν πρέσβευε, καὶ εἰρήνης τοῦ Κόσμου.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μαρτύρων τὸ ἀγλάισμα, Παρθένων σεμνοπρέπεια, Νύμφη Χριστοῦ σεμνοτάτη, Αἰκατερίνα Παρθένη, σαρῶ τῇ τῶν λειψάνων σου, ταῖς ἱεραῖς πρεσβείαις σου, τοῖς προσιοῦσι δώρησαι, ἡμῖν ἅπασι τὰς λύσεις, ἡ πρὸς Θεὸν ἀναπτᾶσα.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ην πάλαι προκατήγγειλε, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, Στάμνον καὶ Ράβδον καὶ Πλάκα καὶ Ἀλατόμητον Ὅρος, Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν· σήμερον γὰρ εἰσάγεται, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, ἀνατραφῆναι Κυρίῳ.

Εἰς τοὺς Αἵνους ἰστώμεν. Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς προσόμοια, γ'. Ἦχος α'.

Λαμπαδηφόροι Παρθένοι, τὴν Ἀειπάρθενον, φαίδρως ὁδοποιοῦσαι, προφητεῦουσιν ὄντως, ἐν Πνεύματι τὸ μέλλον, Ναὸς τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος ὑπάρχουσα, πρὸς τὸν Ναὸν μετὰ Δόξης Παρθενικῆς, νηπιόθεν ἐμβιβάζεται.

Επαγγελίας Ἀγίας, καὶ ὁ Καρπὸς εὐκλεῆς, ἡ Θεοτόκος ὄντως, ἀνεδείχθη τῷ Κόσμῳ, ὡς πάντων υπερτέρα, ἡ εὐσεβῶς, προσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τὴν προσευχὴν τῶν τεκόντων ἀποπληροῖ, συντηρουμένη Θείῳ Πνεύματι.

Επουρανίῳ τραφεῖσα, Παρθένη ἄρτι πιστῶς, ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου, ἀπεκύησας Κόσμῳ, ζωῆς ἄρτον τὸν Λόγον, ὃν, ὡς Ναός, ἐκλεκτός καὶ πανάμωμος, προεμνημονεύθης τῷ Πνεύματι μυστικῶς, νυμφευθεῖσα τῷ Θεῷ καὶ Πατρί.

Καὶ τῆς Ἀγίας προσόμοια, ἡχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στέψωμεν σε τὴν Αἰκατερίναν, τὴν βδελυξαμένην τὰ γήινα, καὶ ἀσπασαμένην τὰ ἀφθάρτα, τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναιρεθεῖσαν, τὴν Νύμφην τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν πάσῃ τῇ Οἰκουμένῃ διαλάμπουσαν, Περιστερὰν τὴν Ἀγίαν, ἥνπερ εἰς πασάδας, προσεδέξατο οὐρανῶν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ἐγκωμιῶν ἄνθεσιν, ἀναδήσωμεν τὴν Ἀθληφόρον, τὴν τοὺς δυσσεβεῖς ἀπελέγξασαν, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσασαν, καὶ εἰς Οὐρανίους νῦν θαλάμους, ἀξίως περισκιρτῶσαν καὶ χορεύουσαν, Τριάδα θεολογοῦσαν τὴν Πανταίτιον, σὺν Ἀγίοις Ἀγγέλοις, ἧς ταῖς εἰσιτείαις, τοῖς τιμῶσιν αὐτὴν σεπτῶς, παράσχου ἡμῖν Χριστέ, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ὑμνῳδίων ῥήμασιν, ἐπαινέσωμεν τὴν Βασιλῖδα, καὶ Παρθενομάρτυρα σήμερον, τὴν Αἰκατερίναν τὴν Πάνσοφον, τὸν τῆς δυσσεβείας καταλύτην, τὴν πάντας τοὺς φιλοσόφους καταπλήξασαν, καὶ θράσος τὸ Μαξεντίου καταρράξασαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ, μέσον ἀνομούντων, διαγγείλασαν εὐσταθῶς. Θεὸν προαιώνιον, καὶ ἄνθρωπον ἀναμάρτητον.

Δόξα. Ἦχος β'.

Σήμερον τῷ Χριστῷ προσάγεται ἡ πανένδοξος Ἀθληφόρος, ἡ καθαρωτάτη, Νύμφη τῷ ἀπροσίτῳ Νυμφίῳ, καὶ εἰς φωτεινοτάτους εἰσοικίζεται θαλάμους, καὶ τὸ παρθενικὸν καὶ κατὰστικτον τοῖς μύλωσιν αὐτῆς Σκῆνος, οὐκ ἀνθρώποις, οὐδὲ τῇ γῇ παραδίδωσιν, ἀλλ' ἐν χερσὶ τίθησι φωτεινῶν καὶ ἀύλων Ἀγγέλων, οἵτινες λαβόντες αὐτὸν, ἀξίως μετεκόμισαν, ἐν ὧρει τῷ Θεοδαδίστῳ τοῦ Σιναίου, εἰς ἱσιν καὶ σωτηρίαν τῶν προστρεχόντων, τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων αὐτῆς.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Σήμερον τῷ Ναῷ προσάγεται ἡ Πανάμωμος Παρθένος, εἰς κοιμητήριον τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφῇ· σήμερον τὸ καθαρώτατον Ἀγίασμα, ὡς τριετίζουσα Δάμαλις, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσάγεται· ταύτῃ ἐκδοσώμεν, ὡς ὁ Ἀγγελος, χαῖρε μόνῃ ἐν γυναιξὶν Εὐλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Δίδεται καὶ Ἅγιον Ἐλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τῆς Ἀγίας. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς καὶ τῆς Ἀγίας.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου.

Ἀδελφοί, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν Πίστιν, ὑπὸ Νόμον ἐφρουρούμεθα, συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν Πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡστε ὁ Νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ Πίστεως δικαιωθῶμεν. Ἐλθούσης δὲ τῆς Πίστεως, οὐκ ἔτι ὑπὸ παιδαγωγὸν ἐσμέν. Πάντες γὰρ Υἱοὶ Θεοῦ ἐστέ διὰ τῆς Πίστεως, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἑλλήνι, οὐκ ἐν δούλῳ, οὐδὲ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θήλῃ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι. Λέγω δέ, ἐφ' ὅσον χρόνος ὁ κληρονόμος νηπιὸς ἐστίν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, Κύριος πάντων ὢν. Ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ Πατρὸς. Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἤμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ Κόσμου ἤμεν δεδουλωμένοι. Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐ-

τοῦ γενόμενον ἐκ Γυναικός, γενόμενον ὑπὸ Νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος δ'.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν. Καὶ γυνὴ τις οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἔτη δώδεκα, καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἱατρῶν, καὶ δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χειρόν ἐλθοῦσα, ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὀπισθεν, ἤψατο τῶν ἱματίων αὐτοῦ. Ἔλεγε γὰρ ἐν ἑαυτῇ, ὅτι κὰν τῶν ἱματίων αὐτοῦ ἄψωμαι, σωθήσομαι. Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς, καὶ ἔγνω τῷ σώματι ὅτι ἵται ἀπὸ τῆς μαστίγος. Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγινούς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ ἔλεγε· Τίς μου ἤψατο τῶν ἱματίων; Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ· Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντάς σε, καὶ λέγεις, τίς μου ἤψατο; Καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν. Ἡ δὲ γυνὴ, φοβηθεῖσα, καὶ τρέμουσα, εἶδεῖα ὁ γέγονεν ἐπ' αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πάσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, ὑπάγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μαστίγος σου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Τὴν πάνσεμνον Νύμφην τοῦ Ἰησοῦ, Παρθένων τὸ κλέος καὶ Μαρτύρων τὴν καλλονήν, τὴν Αἰκατερίναν τὴν παύσασαν ρητόρων ἐνστάσεις τὰς ληρώδεις, πάντες δοξάσωμεν.

Βοήθει καὶ σκέπε ταῖς σαῖς λιταῖς, ὦ Αἰκατερίνα, τοὺς ἔξεν πίστει τὴν ἐορτὴν τελοῦντές σου, Μάρτυς, καὶ ῥῦσαι ἐκ κινδύνων, καὶ πειρασμῶν παντοίων, Σινᾶ τὸ καύχημα.

Εχει τὸ σὸν Πνεῦμα ὁ Οὐρανός, Γῇ δὲ Σοῦ τὸ σῶμα, ἐν Μονῇ τοῦ Ὁρους Σινᾶ, αἷμα Μαρτυρίου ἢ Ἀλεξάνδρου πόλις, σοφὴ Αἰκατερίνα, Μάρτυς Πολύαθλε.

Τῆς ψυχῆς ἐδήλου τὴν καλλονήν, σώματος τὸ κάλλος ἢ ἔξω δέ, ἀληθὴ σοφίαν, ἣν ἔλαβες θεόθεν, σεπτὴ Αἰκατερίνα, Μάρτυς Πολύαθλε.

† Γ. Α. Βουτέρης
Ἱερὺς Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΤΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΣΤΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Πάτερ Εὐλόγησον.

Μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἑαρινῆς εἰσοδίας, ὁ πτωχὸς γεωργὸς δὲν συλλογίζεται κόπον ποσῶς οὔτε ἰδρῶτα, καὶ πᾶσαν ἄλλην χειμέριον κακοπάθειαν, ἀλλὰ ὑπομένει καρτερικῶς τὰς θλίψεις τῶν ἀνέμων τε καὶ ὑδάτων, καὶ χιόνος αὐτῆς τὴν δριμύτητα, ἐκδεχόμενος μετὰ πόθου πολλοῦ τὸ θέρος, νὰ εἰσοδιάσῃ τὸν καρπὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· μετὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ προσκαίρου κέρδους οἱ ἔμποροι, διὰ νὰ πολυπλασιάσουν χρήματα, δὲν συλλογίζονται τινὰ κακοπάθειαν, οὐδὲ βάσανον, ἀλλὰ ἐμβαίνουν εἰς διαφόρους κινδύνους θαλάσσης καὶ στερεᾶς, καὶ χάνουσι τὴν ζωὴν αὐτῶν ἄκαιρα πάντως καὶ ἀνωφέλευτα· ὁμοίως καὶ ὁ ἰσχυρὸς στρατιώτης μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ματαίας δόξης τε καὶ τιμῆς, ὅπου προσδοκᾷ νὰ ἀπολαύσῃ, δὲν βάλλει ποσῶς εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς, οὔτε τινὰ ἄλλην βάσανον, ἔχων θάρρος νὰ νικήσῃ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀντιδίκους τοῦ Βασιλέως αὐτοῦ, διὰ νὰ τιμήσῃ καὶ νὰ δοξάσῃ αὐτὸν ὑπερὸν κατὰ τὰ ἔπαθλα καὶ ἀνδραγαθίας αὐτοῦ· καὶ ἐὰν οὗτοι ὑπομένουσι τόσας θλίψεις καὶ κόπους καὶ λυπηρά, διὰ νὰ ἀποκτήσουν φθαρτὰ καὶ ῥέοντα πράγματα, ὅπου σήμερον εἶναι καὶ αὔριον ἀφανίζονται, καὶ μάλιστα ὅπου πολλάκις λανθάνονται οἱ ταλαίπωροι, καὶ δὲν ἀπολαμβάνουσι τὸ ποθούμενον, καθὼς εἶδομεν εἰς διαφόρους καιροὺς καὶ τόπους· διότι ὁ μὲν γεωργὸς πέρνει τὸν κόπον μόνον καὶ σκορπίζει

τὸ γέννημα εἰς τὴν γῆν, θαρρῶν νὰ δεκαπλασιάσῃ αὐτό, καὶ αὐτὸς ὁ πτωχὸς δὲν ἀπολαμβάνει οὐδὲ τὸν σπόρον αὐτοῦ· καὶ πάλιν ὁ ἔμπορος ἐξοδιάζει τὰ ἄσπρα αὐτοῦ, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ καράβι νὰ ταξιδεύσῃ, διὰ νὰ πραγματεύσῃ, καὶ νὰ διπλασιάσῃ τὰ χρήματα, καὶ αὐτὸς ὁ κακότυχος πίπτει εἰς τοὺς ληστὰς καὶ τὸν ἐκδύνουσιν, ἢ κάμνει χύσιν καὶ ῥίπτει τὸ πρᾶγμα αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πολλὰκις χάνει καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ τελείως· ὁ δὲ στρατιώτης ὑπάγει νὰ πολεμήσῃ μετὰ τοὺς ἐχθρούς, καὶ αὐτὸς ὁ ἄθλιος θανατώνεται· ἐὰν οὖν αὐτοὶ προδίδουσι τὰ σώματα αὐτῶν καὶ τὰς ψυχὰς εἰς τοσούτους κινδύνους διὰ ῥέοντα καὶ πρόσκαιρα πράγματα, πόσον πρέπει νὰ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ὅπου ἡξεύρομεν ἀναμφιβόλως καὶ εἴμεθα βέβαιοι, πῶς ἔχομεν νὰ κληρονομήσωμεν τόσα ἀγαθὰ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν πανευφρόσυνα καὶ αἰώνια· Ταῦτα γινώσκοντες τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐκείνον οἱ ἄνθρωποι, ὡς καλοπροαίρετοι καὶ εὐγνώμονες, ἐβιάζοντο κατὰ τὸ δυνατὸν, νὰ ἀξιωθῶσι τοιαύτης μακαριότητος· καὶ ἄλλοι μὲν ἐδίδοντο εἰς ἄκραν ἀσκησιν καὶ σκληραγωγίαν σώματος, φεύγοντες τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κατοικοῦντες εἰς ὄρη καὶ σπήλαια, μόνοι μόνῃ Θεῷ προσευχόμενοι· ἕτεροι δὲ πάλιν θερμότεροι εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ ζηλωταὶ τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν πίστεως, προέδιδον οὐ μόνον τὸν πλοῦτον αὐτῶν καὶ τὰ ὑπάρχοντα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν σάρκα δὲν ἠὺσπλαγχνίζοντο, οὔτε ἐλυποῦντο ποσῶς, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ ἄμετρον ἔρωτα, ὅπου εἶχον πρὸς τὸν ποθοῦμενον Χριστόν· καὶ ὅσον ἔβλεπον τοὺς αἰμοβόρους τυράννους θυμωμένους καὶ ἐρευνῶντας κατ' αὐτῶν διάφορα κολαστήρια, τόσον αὐτοὶ ἐπαρρησιάζοντο ἐθελουσίως πρὸς θάνατον· καὶ τὸ θαυμασιώτερον, οὐ μόνον ἄνδρες, ὅπου βοηθεῖ ἡ φύσις καὶ ἐνδυναμοῖ αὐτούς, ἀλλὰ καὶ κοράσια τρυφερὰ δεκαπέντε χρόνων καὶ δώδεκα, ἀπὸ τὸν ἄπειρον πόθον ὅπου εἶχον, τὸ καὶ φίλτρον ἐγκάρδιον πρὸς τὸν Νυμφίον τὸν Ἐπουράνιον, ἐπελάνθανον τὸ τοῦ θήλεως τὴν χαννότητα, καὶ εἰς οὐδὲν ἐλογίζοντο βασιλέων καὶ τυράννων θρασυτητα· δὲν ἐσυλλογίζοντο κολαστηρίων δριμύτητα, οὔτε ἐλυποῦντο σωματικὴν ὡραιότητα, ἀλλὰ ἀπρηνοῦντο παντοίαν ἀπόλαυσιν πρόσκαιρον καὶ σαρκικὴν ἡδυπάθειαν, καὶ ἔτρεχον ἐκουσίως εἰς θάνατον, ἡξεύροντας ὅτι διὰ μέσου τούτου τοῦ θανάτου ἡξιοῦντο τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ μακαριότητος, καὶ μά-

λιστα ἢ σήμερον παρ' ἡμῶν χαρμονικῶς ἐσοταζομένη καὶ προκειμένη εἰς ἔπαινον, ἢ ὄντως ὡραία καὶ πάγκαλλος Νύμφη τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, ἢ πάσας τὰς λοιπὰς ὑπερβαίνουσα εἰς τὴν σοφίαν καὶ ὡραιότητα, καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ ἀξιώματα, ἢ Βασιλεῖς Αἰκατερίνα λέγω, ἢ Περίφημος καὶ Πιάνσοφος· ταύτης τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ ἡρωϊκὰ ἔπαθλα βούλομαι νὰ διηγηθῶ ὁ ἀνάξιος, καὶ παρακαλῶ ὑμᾶς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μου, ἵνα προσέχητε ἀκλινῶς νὰ ἀκροασθῆτε τὴν πανευφρόσυνον ταύτην καὶ γλυκντάτην διήγησιν.

Αὕτη ἡ αἰοίδιμος ἦτο ἀπὸ τὴν περίφημον μεγαλόπολιν Ἀλεξάνδρειαν, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀσεβοῦς βασιλέως Μαξεντίου, θυγάτηρ Κώνσταντος τοῦ πρώην βασιλέως, πολλὰ ὡραία καὶ εἰς τὸ κάλλος ἀμίμητος, μεγάλη εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος· ἥτις ἐπαιδεύθη πᾶσαν ἑλληνικὴν γραφὴν, ἔμαθεν ὅλους τοὺς ποιητάς, Ὅμηρον, Βιργίλιον, Ἀριστοτέλην καὶ Πλάτωνα· οὐ μόνον δὲ τοὺς φιλοσόφους, ἀλλὰ καὶ τὰς βίβλους τῶν ἱατρῶν, Ἀσκληπιοῦ, Ἱπποκράτους καὶ Γαληνοῦ, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὅλην τὴν ῥητορικὴν καὶ λογικὴν, καὶ πᾶσαν λέξιν καὶ γλῶσσαν ἔμαθεν, ὅπου ὅλοι ἐθαύμαζον τὴν σοφίαν αὐτῆς· καὶ οὐ μόνον οἱ ὀρῶντες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀκούοντες ἐξεπλήττοντο· καὶ πολλοὶ πλουσιώτατοι ἄρχοντες τῆς Συγκλήτου ἐζήτησαν νὰ συμπεθερεύσουν μετὰ τὴν μητέρα αὐτῆς, ἢ ὁποία ἦτο χριστιανὴ κρυπτῶς διὰ τὸν μέγαν διωγμόν, ὅπου ἐκίνησε τὸν καιρὸν ἐκεῖνον κατὰ τῶν πιστῶν ὁ Μαξέντιος. Οἱ συγγενεῖς λοιπὸν καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς συνεβούλευον αὐτὴν νὰ ὑπανδρευθῇ, διὰ νὰ μὴ ὑπάγῃ ἡ βασιλεία τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς ἀλλότριον ἄνθρωπον, καὶ ἀποξενωθῶσι ταύτης τελείως. Ἡ δὲ Αἰκατερίνα ἠγάπα τὴν παρθενίαν κατὰ πολλὰ, ὡς φιλόσοφος· καὶ προφασίζομένη διαφόρους αἰτίας, ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἔστεργε ποσῶς νὰ ὑπανδρευθῇ· ὅταν οὖν εἶδε πῶς ἠνώχλουν αὐτὴν πολλὰ, εἶπεν αὐτοῖς, ἵνα μὴ πειράζωσιν αὐτήν· εὗρητε ἕνα νέον, νὰ εἶναι ὁμοίός μου εἰς τὰ τέσσαρα χαρίσματα, ὅπου ὁμολογεῖτε, πῶς ὑπερβαίνω τὰς λοιπὰς νεάνιδας, καὶ τότε νὰ λάβω αὐτὸν ὁμοῦγον, διότι δὲν καταδέχομαι νὰ λάβω ἀναξιώτερόν μου καὶ εὐτελέστερον· ἐρευνήσατε λοιπὸν πανταχοῦ· ἐὰν εἶναι τις ὁμοίός μου εἰς τὴν εὐγένειαν, εἰς τὸν πλοῦτον, εἰς τὴν σοφίαν καὶ ὡραιότητα· εἰ δὲ καὶ λείπει ἀπὸ αὐτὸν ἀπὸ ταῦτα κανένα χάρισμα, δὲν εἶναι ἄξιος διὰ

λόγου μου. Καὶ αὐτοὶ γινώσκοντες, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ τοιοῦτος ἄνθρωπος, ἀπεκρίθησαν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ῥώμης, καὶ ἄλλοι τινὲς ἦτον εὐγενεῖς καὶ πλουσιώτεροι ἀπὸ ταύτην, μόνον εἰς τὴν σοφίαν καὶ ὠραιότητα δὲν ὁμοίουν. Ἡ δὲ ἔλεγεν, ὅτι δὲν κατεδέχετο νὰ λάβῃ κανένα ἀγράμματον· ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς εἶχεν ἕνα πνευματικὸν ἀγιώτατον ἄνθρωπον, ὅστις ἦτο κεκρυμμένος ἔξω τῆς πόλεως· ἐπῆρεν λοιπὸν τὴν Αἰκατερίναν, καὶ ἐπορεύθησαν εἰς αὐτὸν νὰ συμβουλευθῶσιν. Ὁ δὲ ἀσκητὴς βλέπων τῆς Κόρης τὴν εὐταξίαν, καὶ ἀκούων αὐτῆς τὰ γνωστικά καὶ μέτρια λόγια, ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ νὰ ψαρεύσῃ αὐτὴν πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, καὶ λέγει πρὸς αὐτήν· ἡξεύρω ἕνα θαυμάσιον Ἄνθρωπον, ὅστις σὲ ὑπερβαίνει ἀσυγκρίτως εἰς ὅλα τὰ χαρίσματα ὅπου εἶπες, καὶ εἰς ἕτερα ἀναρίθμητα· ἡ ὠραιότης αὐτοῦ ὑπερνικᾷ εἰς τὴν λάμψιν τὸν ἥλιον, ἡ σοφία αὐτοῦ κυβερνᾷ ὅλα τὰ αἰσθητὰ καὶ νοούμενα κτίσματα, ὁ πλοῦτος τῶν θησαυρῶν αὐτοῦ διαμερίζεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ποτὲ δὲν ὀλιγοστεύει, ἀλλὰ μᾶλλον αὐξάνει διαδιδόμενος, ἡ εὐγένεια αὐτοῦ εἶναι ἄρρητος καὶ ἀνεκλάλητος. Ταῦτα καὶ ἕτερα πλείονα λέγων ὁ ἀσκητὴς, ἐνόμισεν ἡ Κόρη, ὅτι διὰ τινὰ ἐπίγειον ἄρχοντα ἔλεγεν, ὅθεν ἡλλοιώθη τὴν ὄψιν καὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἡρώτα καταλεπτῶς, ἐὰν ἦσαν ἀληθινὰ ὅλα τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ τοσαῦτα ἐπαινήματα, ὅπου πρὸς αὐτὴν εἶπε διὰ τὸν ὡθηθέντα ἄνθρωπον. Ὁ δὲ ἐβεβαίουν τὰ λαληθέντα, διηγούμενος καὶ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ χάριτας. Λέγει δὲ αὐτῷ ἡ Κόρη· τίνος εἶναι υἱὸς ὁ τοσοῦτον παρὰ σοῦ εὐφημούμενος; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· οὗτος δὲν ἔχει πατέρα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ ἐγεννήθη ἀφράστως καὶ ὑπὲρ φύσιν ἀπὸ μίαν εὐγενεστάτην Ὑπεραγίαν καὶ Χαριτωμένην Παρθένον, ἣτις ἡξιώθη διὰ τὴν υπερβάλλουσαν αὐτῆς ἀγιότητα, καὶ ἔμενεν ἀθάνατος ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἀναληφθεῖσα ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν, καὶ προσκυνεῖται ὑπὸ πάντων τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, ὡς Βασίλισσα πάσης τῆς κτίσεως. Λέγει δὲ πρὸς αὐτὸν ἡ Αἰκατερίνα· εἶναι δυνατόν νὰ ἰδῶ τὸν νέον αὐτόν, περὶ τοῦ ὁποῦ διηγείσαι τοιαῦτα θαυμάσια; Καὶ ὁ γέρων· ἐὰν κάμῃς καθὼς σὲ εἰπῶ, θέλεις ἀξιωθῇ νὰ ἰδῇς τὸ ὑπέρλαμπρον αὐτοῦ καὶ ἀάμφωτον πρόσωπον. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ· βλέπω σε ἄνθρωπον γνωστικὸν καὶ σεβάσιμον γέροντα, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ψεύδεσαι

εἰς ὅσα εἶπες· λοιπὸν ἔτοιμός εἰμι νὰ τελέσω πάντα παρὰ σοῦ τὰ προσταττόμενα. Τότε ὁ ἀσκητὴς ἔδωκεν αὐτῇ μίαν Εἰκόνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ἱστορημένη ἡ Παναγία Θεοτόκος, ἔχουσα τὸ Θεῖον Βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, καὶ λέγει πρὸς αὐτήν· αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀειπάρθενος Μήτηρ Ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποῦ εἰπόν σοι τοιαῦτα θαυμάσια· λάβε λοιπὸν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ κλείσασα τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός σου, κάμε προσευχὴν ὁλονύκτιον με εὐλάβειαν πρὸς αὐτήν, ἣτις ὀνομάζεται Μαρία, καὶ παρακάλεσον αὐτὴν νὰ καταδεχθῇ νὰ δείξῃ εἰς σὲ τὸν Υἱὸν αὐτῆς, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐὰν δεθῇς μετὰ πίστεως, εἰσακούσει σου, νὰ ἰδῇς ἐκεῖνον, ὅπου ποθεῖ ἡ ψυχὴ σου. Τότε ἡ Κόρη λαβοῦσα τὴν ἱερὰν Εἰκόνα, ἀπῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ τὴν νύκτα ἐκλείσθη μόνη εἰς τὴν κάμεραν, καὶ προσήνυετο καθὼς ὁ γέρον τῆς συνέστησεν. Οὕτως λοιπὸν δεομένη, ἀπὸ τὸν κόπον ἀφύπνωσε, καὶ βλέπει εἰς τὸ ὄραμα αὐτῆς τὴν τῶν Ἀγγέλων Βασίλισσαν, καθὼς ἦτο ἱστορημένη μετὰ τὸ Ἅγιον Βρέφος, τὸ ὁποῖον ἡκτινοβόλει ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ὅπως ἔστρεφε πρὸς τὴν Μητέρα τὸ πρόσωπον· ὅθεν ἡ Κόρη ἔβλεπε μόνον τὰ τούτου ὀπίσθια· καὶ ποθοῦσα νὰ ἰδῇ αὐτὸ ἀπ' ἐμπροσθεν, ἀπῆλθεν ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος· ὁ δὲ Χριστὸς ἔστρεφε πάλιν ἐκεῖθεν τὸ πρόσωπον· τούτου γενομένου τρισπῶς, ἀκούει τὴν Παναγίαν καὶ ἔλεγε ταῦτα· ἰδὲ Τέκνον τὴν δούλην σου Αἰκατερίναν, πόσον εἶναι ὠραία καὶ πάγκαλλος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· μάλιστα τόσον εἶναι ζοφώδης καὶ ἄσχημος, ὅπου δὲν δύναμαι νὰ βλέπω αὐτήν. Λέγει αὐτῷ ἡ Θεοτόκος· δὲν εἶναι Πάνσοφος ὑπὲρ πάντας τοὺς Ῥήτορας, πλουσία καὶ εὐγενὴς ὑπὲρ τὰς νεάνιδας πασῶν τῶν πόλεων; Ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκρίνατο· μάλιστα λέγω σοι Μήτηρ μου, ὅτι εἶναι ἄγνωστος, πένης καὶ τοσοῦτον εὐκαταφρόνητος, ἕως οὗ εὐρίσκεται εἰς τοιαύτην διάθεσιν, ὅπου δὲν καταδέχομαι νὰ μὲ ἰδῇ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ· δέομαί σου Γλυκύτατον Τέκνον μου, μὴ καταφρονήσης τὸ πλάσμα σου, ἀλλὰ νουθέτησον αὐτήν, καὶ ἐρμήνευσον αὐτὴν τί νὰ πράξῃ, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν δόξαν σου, καὶ νὰ ἰδῇ τὸ ὑπέρλαμπρόν σου καὶ παμπόθητον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦσι νὰ βλέπουν οἱ Ἀγγελοι. Ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκρίνατο· ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸν Γέροντα, παρ' οὗ ἔλαβε τὴν Εἰκόνα, καὶ καθὼς τὴν συμβουλεύσει, ἄς κάμῃ, καὶ τότε ἀφοῦ βαπτισθῇ, θέλει μὲ ἰδεῖ, νὰ λάβῃ πολ-

λὴν ἀγαλλίαισιν καὶ ὠφέλειαν. Ταῦτα ἰδοῦσα ἡ Κόρη ἐξύπνησε· καὶ θαυμάζουσα τὴν ὁπτασίαν αὐτὴν, ἀπῆλθε τὸ πρῶτ' μὲ ὀλίγας γυναῖκας εἰς τὸ κελλὶον τοῦ Γέροντος, καὶ πεσοῦσα μετὰ δακρύων εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐδιηγῆθη τὰ ὁραθέντα, καὶ παρεκάλει μετὰ δεήσεως, νὰ νουθετησῇ αὐτὴν, πῶς νὰ πράξῃ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ ποθοῦμενον. Ὁ δὲ ὁσιος ἐδιηγῆθη αὐτῇ καταλεπτῶς πάντα τὰ μυστήρια τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν πίστεως, ἀρξάμενος ἀπὸ τὴν Κοσμοποιάν, καὶ πλαστούργησιν τοῦ προπάτορος, ἕως εἰς τὴν τελευταίαν ἔλευσιν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ· καὶ περὶ τῆς ἀνεκλαλήτου δόξης τοῦ Παραδείσου, καὶ τῆς πανωδύνου καὶ ἀτελευτήτου κολάσεως εἶπεν αὐτῇ· καὶ τόσον κατήχησεν αὐτὴν ἱκανῶς, ὅπου ἐγνώρισεν εἰς ὀλίγον διάστημα πᾶσαν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως, ὥς ἔμπειρος γραμμάτων καὶ πάνσοφος. Ὅθεν πιστεύσασα ἐξ ὅλης καρδίας ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ἐπειτα παρήγγειλεν αὐτῇ νὰ δεηθῇ πάλιν μετὰ πόθου πολλοῦ τῆς Ὑπεραγίας διὰ νὰ ἐμφανισθῇ αὐτῇ, ὡς τὸ πρότερον. Ἐκδυθεῖσα λοιπὸν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐνδυθεῖσα στολὴν ἀδιάφθορον, ἀπῆλθεν εἰς τὰ Βασιλεία, καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐδέετο νῆστις, καὶ μετὰ δακρύων προσήύετο, ἕως οὗ πάλιν ἐφύπνωσε· καὶ τότε βλέπει τὴν Οὐράνιον Ἀνασσάν μετὰ τὸ Θεῖον Βρέφος, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε τὴν Αἰκατερίναν μετὰ πολὺ σπλάγγχος καὶ ἰλαρότητα. Καὶ ἡ μὲν Θεομήτωρ ἠρώτησε τὸν Δεσπότην, ἕαν ἤρρεσεν αὐτῷ ἡ Παρθένος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· τῶρα ἐγένετο λελαμπρυσμένη καὶ ἐνδοξος ἡ πρῶν Ζοφώδης καὶ ἄτιμος, ἡ πένης καὶ ἄγνωστος ἐγένετο πλουσία καὶ πάνσοφος, ἡ καταφρονεμένη καὶ ἄσημος, ἐγένετο εὐγενὴς καὶ περίφημος, καὶ τοσοῦτων ἀγαθῶν καὶ χαρίτων εἶναι ἔμπλεησμένη, καὶ τόσον ὀρέγομαι αὐτὴν, ὅπου στέργω νὰ μνηστευθῶ αὐτὴν διὰ Νύμφην μου ἀφθορον. Τότε ἡ Αἰκατερίνα ἔπεσε κατὰ γῆς μετὰ δάκρυα λέγουσα· οὐκ εἰμὶ ἀξία, Ὑπερένδοξε Δέσποτα, νὰ βλέπω τὴν Βασιλείαν σου, ἀλλὰ ἀξιώσόν με νὰ συναριθμηθῶ με τοὺς δούλους σου. Ἡ δὲ Θεοτόκος ἔλαβε τὴν δεξιὰν χεῖρα τῆς κόρης, καὶ λέγει αὐτῷ· δὸς αὐτῇ διὰ ἀρραβῶνα Τέκνον μου, δακτυλίδιον, διὰ νὰ νυμφευθῇ αὐτὴν καὶ νὰ ἀξιώσῃ αὐτὴν τῆς Βασιλείας σου. Τότε ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἔδωκεν αὐτῇ ἓνα δακτυλίδιον ὡραιότατον λέγων ταῦτα. Ἴδου σήμερον σὲ λαμβάνω διὰ Νύμφην μου ἀφθορον καὶ αἰώνιον, καὶ φύλαξον ἀκριβῶς τὴν συμφωνίαν ταύτην, νὰ

μὴ λάβῃς ποσῶς ἄλλον νυμφίον ἐπάγειον. Ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβε τέλος ἡ ἔκτασις. Καὶ ἐγερθεῖσα ἡ Κόρη, βλέπει κατὰ ἀλήθειαν εἰς τὴν δεξιὰν αὐτῆς τὸ δακτυλίδιον· καὶ ἔλαβε τόσῃ εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλίαισιν, ὅπου ἡχμαλωτίσθη ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸν Θεῖον ἔρωτα ἡ καρδία αὐτῆς, καὶ τόσον ἡλλοιώθη θαυμασίαν ἀλλοίωσιν, ὅπου δὲν ἐφρόνει πλέον ἐπίγεια πράγματα, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀφθάρτα κάλλη τοῦ ποθομένου Χριστοῦ ἐφαντάζετο, αὐτὸν ἐπόθει, αὐτὸν ἐμελέτα κοιμωμένη καὶ ἔξυπνος. Ὁ δὲ παρ' ἀνόμος βασιλεὺς Μαξέντιος ἔχων ζῆλον πολλὸν καὶ ἀνεῖκαστον εἰς τοὺς ἀναισθήτους θεοὺς ὁ ἀναισθητότερος τούτων καὶ ἀλογώτερος, ἔστειλεν εἰς ὅλα τὰ κάστρα καὶ τὰς χώρας τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ πρόσταγμα, ὅπου ἔγραφε ταῦτα. Ἐγὼ ὁ βασιλεὺς Μαξέντιος χαιρετῶ ὅλους ἐκείνους, ὅπου εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, καὶ προστάσω νὰ συναχθῇτε ὅλοι τὸ γρηγορώτερον ἐδῶ εἰς τὰ βασιλεία, νὰ τιμῇσωμεν ἀξίως τοὺς μεγάλους θεοὺς, δείχνοντες πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην τὴν πρέπουσαν, καὶ προσφέροντες αὐτοῖς τὰς θυσίας ἕκαστος, ὅσον δύναται, ἐπειδὴ καὶ ἔκαμαν εἰς ἡμᾶς τόσας εὐεργεσίας καὶ χάριτας· ὅστις δὲ καταφρονήσῃ τοῦτό μου τὸ πρόσταγμα, καὶ τολμήσῃ νὰ προσκυνήσῃ ἄλλον Θεόν, θέλει λάβει ἀπὸ ἡμᾶς πολλὰς ζημίας καὶ διάφορα κολαστήρια. Ἀποῦ λοιπὸν ἐφθασαν εἰς τὰς πόλεις πάσας τοιαῦτα προστάγματα, συνηθροίσθη πλῆθος λαοῦ ἀναρίθμητον· ἐπισύρων ἕκαστος κατὰ τὸ δυνατόν αὐτῷ, ἕτερος βόας, καὶ ἄλλος πρόβατα, οἱ δὲ πτωχοὶ πετεινὰ καὶ ἕτερα ὅμοια. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς βδελυρᾶς αὐτῶν πανηγύρεως, ἐθυσίασεν ὁ ἄγνωστος βασιλεὺς ταύρους ἕκατὸν καὶ τριάκοντα, οἱ δὲ λοιποὶ ἡγεμόνες καὶ ἄρχοντες ὀλιγώτερα, καὶ ἀπλῶς, ἕκαστος προσέφερε τὴν θυσίαν τὴν κατὰ δύναμιν, διὰ νὰ δείξῃ πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην, καὶ πρὸς τοὺς ἀνοσίους θεοὺς αὐτῶν ὁσιότητα. Ἐπλήσθη δὲ πᾶσα ἡ πόλις ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν σφαγέντων ζώων καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸν τῶν θυσιῶν, ὥστε ὅπου ἦτον πανταχοῦ μεγάλη στενοχωρία καὶ σύγχυσις, ὁ δὲ ἄηρ ἐμολύνετο. Τούτων οὕτω γενομένων, βλέπουσα ἡ εὐλαβὴς καὶ περικαλλῆς Αἰκατερίνα τοιοῦτον νανάγιον χαλεπώτατον, ὅπου εἶχον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐπείγοντο βιαίως εἰς τὴν ἀσέβειαν, καὶ διὰ νὰ φύγουν θάνατον πρόσκαιρον, προέδιδον τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς αἰώνιον κόλασιν, ἐπλήγη δεινῶς τὴν καρδίαν, συμπονοῦσα τὴν ἀπώλειαν

αὐτῶν καὶ συμπάσχουσα. Ὅθεν ἐκίνησεν ἀπὸ ζῆλον ἐνθεον, λαβοῦσα εἰς τὴν συνοδίαν αὐτῆς ὀλίγους δούλους, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν ναόν, ὅπου τὴν θυσίαν ἐτέλουν οἱ ἄφρονες· καὶ ὡς ἐστάθη εἰς τὴν θύραν, ἐτράβιζε τὴν ὄψιν πάντων πρὸς τὸ ἀμύχανον κάλλος αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρει καὶ τὴν ἐνδοθεν ὠραιότητα. Ἐμήνυσεν δὲ τῷ βασιλεῖ, ὅτι ἔχει νὰ εἰπῇ αὐτῷ λόγον ἀναγκαίως· τινὸς ὑποθέσεως, καὶ οὗτος εἶπε νὰ εισέλθῃ. Ἡ δὲ ἦλθεν ἐμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ πρῶτον μὲν ἔκαμιν αὐτῷ μετάνοιαν, ἔπειτα εἶπε ταῦτα σταθερὰ καὶ ἐλεύθερα. Ἐπρεπέ σου, ὦ βασιλεῦ, καὶ πρότερον νὰ γνωρίσῃς τὴν πλάνην ὅπου ἔχετε, λατρεύοντες ὡς θεοὺς εἰδωλα φθαρτὰ καὶ ἀναίσθητα· ὅτι ἐντροπὴ μεγάλη εἶναι εἰς ὑμᾶς νὰ ὑπάρχετε τόσον φανερά τυφλοὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν, προσκυνοῦντες ἀνόητοι τοιαῦτα βδελύγματα· καὶ κἂν τὸν σοφὸν σου Διόδωρον δὲν πιστεύεις, ὅστις λέγει πῶς ἦτον ἀνθρώποι οἱ θεοὶ σου, καὶ ἐτελείωσαν τὸν βίον ἐλεεινῶς; ἀλλὰ διὰ τινὰς πράξεις ὅπου ἐτέλεσαν, ἦγουν ἀνδρείας, ἢ ἐτέρας σπουδῆς, τινὲς ὠνόμασαν αὐτοὺς ἀθανάτους, ὡς ἀνόητοι, καὶ μετῆλθον, καὶ εἰδωλα καὶ ὅμοια τούτοις ἐτίμησαν· οἱ δὲ μεταγενέστεροι, μὴ ἠξεύροντες τὴν γνώμην τῶν προγόνων αὐτῶν, ὅτι μόνον διὰ ἐνθύμησιν ἔστησαν αὐτοῖς ἀνδριάντας, ἀλλὰ νομιζόντες πῶς εἶναι πράγμα εὐσεβὲς καὶ εὐάρμοστον, προσεκύνησαν αὐτούς, ὥσπερ θεοὺς. Ἔτι δὲ καὶ ὁ Χαιρωνεὺς Πλούταρχος μέμφεται καὶ καταφρονεῖ, ὅσους ἐπλανήθησαν νὰ σέβωνται τοιαῦτα ἀγάλματα· τούτων τῶν διδασκάλων σου ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃς ὦ βασιλεῦ, καὶ νὰ μὴ γίνεσαι αἰτία τῆς ἀπωλείας τοσούτων ψυχῶν, διὰ τὰς ὁποίας θέλεις κληρονομήσει ἀτελεύτητον κόλασιν. Εἰς ἔστιν ὁ ἀληθὴς Θεός, αἰδίδιος, προάναρχος καὶ ἀθάνατος, ὅστις ὕστερον ἐγένετο διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἀνθρώπος. Διὰ τούτου οἱ βασιλεῖς βασιλεύουσιν, αἱ ἐπαρχίαι κυβερνῶνται, τὰ στοιχεῖα καὶ ὅλος ὁ κόσμος συνίστανται, καὶ πάντα τὰ κτίσματα ἐκτίσθησαν μετὰ ἓνα λόγον αὐτοῦ, καὶ διαμένουσιν. Οὗτος ὁ Παντοδύναμος Θεὸς καὶ Πανάγαθος δὲν ἔχει χρεῖαν ἀπὸ τοιαύτης θυσίας, οὐδὲ εὐφραίνεται εἰς τὰς σφαγὰς τῶν ἀνευθύνων ζώων, ὅπου δὲν ἔπαισαν, ἀλλὰ μόνον προστάσσει νὰ φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ ἀπαρσάλευτα. Ταῦτα ἀκούσας ἐθυμώθη πολλὰ ὁ Μαξέντιος, καὶ ἔμεινεν ἄφωνος ὥραν πολλήν· ἔπειτα μὴ δυνάμενος νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰ λόγια

αὐτῆς, ἀπεκρίνατο. Ἄφες ἡμᾶς νὰ τελειώσωμεν τὴν θυσίαν, καὶ τότε θέλομεν ἀκούσει τοὺς λόγους σου καλλύτερα. Ἀφοῦ δὲ ἐτέλεσε τὴν βδελυρὰν αὐτοῦ πανήγυριν, προστάσσει νὰ φέρουν τὴν Ἁγίαν εἰς τὰ Βασιλεία, καὶ λέγει αὐτῇ· εἰπέ ἡμῖν, τίς εἶσαι, καὶ τίνες οἱ λόγοι, ὅπου πρὸς ἡμᾶς ἔλεγες; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ εἰμι θυγάτηρ τοῦ πρὸ σοῦ βασιλέως Κώνσταντος· καλοῦμαι δὲ Αἰκατερίνα, εἰμαι πεπαιδευμένη εἰς ὅλας τὰς ἐπιστήμας τῶν γραμμάτων, Ῥητορικὴν, Φιλοσοφίαν, Γεωμετρίαν, καὶ τὰς λοιπὰς, ἀλλὰ ταῦτα πάντα, ὡς μάταια καὶ ἀνωφελῇ κατεφρόνησα, καὶ ἦλθον νὰ νυμφευθῶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ, ὅστις λέγει ταῦτα διὰ τοῦ Προφήτου αὐτοῦ· ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. Ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάζων τὴν σοφίαν αὐτῆς καὶ τὴν σύνεσιν, καὶ βλέπων τόσον κάλλος καὶ ὠραιότητα, ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἦτον εἰς τὴν γῆν ἀπὸ θνητοὺς γονεῖς γεγεννημένη, ἀλλὰ καμμία θεὰ ἀπ' ἐκείνας, ὅπου αὐτὸς ἐσέβετο, καὶ διελέγετο πρὸς αὐτὸν μετὰ σχῆμα ἀνθρώπινον. Καὶ φανερώσας εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν γνώμην, ἀπεκρίθη αὐτῷ ἡ Μακαρία λέγουσα· ἀληθῶς εἶπας, ὦ βασιλεῦ, διὰ τί ὀνομάζεις θεοὺς τοὺς δαίμονας, οἵτινες δείχνουν διάφορα φαντάσματα πρὸς σέ, καὶ πλανῶντες παρακινουσί σε εἰς ἀσέλγειαν, καὶ ἐτέρας ἀτόπους ἐπιθυμίας. Ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ καὶ πηλός, καὶ μετὰ ἔπλασεν ὁ Θεὸς εἰς μορφὴν τοιαύτην, καὶ μετὰ ἐτίμησε μετὰ τὸ κατ' Εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοιώσιν, καὶ ἀπὸ τοῦτο πρέπει νὰ θαυμάζηται μάλιστα ἡ σοφία τοῦ πλάσαντος, ἐπειδὴ εἰς τόσῃν εὐτελεῖ ὕλην τοῦ πηλοῦ ἐδυνήθη νὰ δώσῃ τόσῃν εὐμορφίαν καὶ ὠραιότητα. Εἰς ταῦτα ἐκάκισεν ὁ Μαξέντιος λέγων· «Μὴ λέγῃς κακὸν διὰ θεοὺς, οἵτινες ἔχουν δόξαν ἀθάνατον». Καὶ ἡ Μάρτυς ἀνταπεκρίνατο· ἐὰν θέλῃς νὰ ἀποτινάξῃς ὀλίγον τὴν ἀχλὺν καὶ τὸν σκοτισμὸν τῆς ἀπάτης, θέλεις γνωρίσει τὴν τῶν θεῶν σου εὐτέλειαν, καὶ θὰ καταλάβῃς τὸν ἀληθῆ Θεόν, τοῦ ὁποίου τὸ θαυμάσιον Ὄνομα μόνον λαλούμενον, ἢ καὶ ὁ Σταυρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα διατυπούμενος, δίδωκε τοὺς θεοὺς σου καὶ ἀφανίζει αὐτούς, καὶ ἐὰν ὀρίξῃς, θέλω ἀποδείξει σοι φανερά τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, δὲν ἠθέλησε νὰ διαλεχθῇ, φοβούμενος μήπως καὶ τὸν νικήσῃ μετὰ ἀποδείξεις, καὶ καταισχυρῇ, ἀλλὰ εἶπε ταῦτα προφασίζόμενος· ἄρρεπον εἶναι νὰ διαλέγεται ὁ βασιλεὺς μετὰ γυναῖ-

κας, ἀλλὰ νὰ συνάξω τοὺς σοφοὺς τῶν Ῥητόρων μου, καὶ τότε νὰ καταλάβῃς τῶν προβλημάτων σου τὴν ἀσθένειαν, καὶ γνωρίσασα τὸ συμφέρον σου, νὰ πιστεύσῃς εἰς τὰ ἡμέτερα δόγματα. Ταῦτα εἶπε, καὶ προστάσων νὰ φυλάττουσιν ἀκριβῶς τὴν Μάρτυρα, ἔστειλεν ἐπιστολὴν εἰς ὅλα τὰ Κάστρα τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ, διαλαμβάνουσιν οὕτως· Ἐγὼ ὁ βασιλεὺς Μαξέντιος χαιρετῶ ὅλους τοὺς σοφοὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥήτορας, τοὺς ὁποίους παρακαλῶ νὰ ἔλθῃτε πρὸς με ταχέως, ἐπικαλεσάμενοι τὸν σοφώτατον θεὸν Ἑρμῆν, καὶ τὰς αἰτίας τῆς γνώσεως Μούσας, διὰ νὰ ἐπιστοιμίσετε ἓνα σοφώτατον γύναιον, ὁποῦ ἐνεφανίσθῃ εἰς ἡμέρας ταύτας, καὶ χλευάζει τοὺς μεγάλους θεοὺς, ὀνομάζον τὰς πράξεις αὐτῶν μύθους καὶ φλυαρήματα· καὶ οὕτω θέλετε δεῖξει τὴν πάτριον ὑμῶν σοφίαν, νὰ θαυμάσθῃτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἀπ' ἐμοῦ νὰ λάβετε χαρίσματα ἅπειρα διὰ ἀμοιβὴν τοῦ κόπου ὑμῶν. Συνήχθησαν λοιπὸν οἱ ἐκλεκτότεροι καὶ σοφώτεροι Ῥήτορες, τὸν ἀριθμὸν πεντήκοντα, ὅξεῖς εἰς τὸ νοῆσαι, καὶ εἰς τὸ λαλεῖν ἱκανώτατοι πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπε ταῦτα ὁ Μαξέντιος· ἐτοιμάσθητε ἐπιμελέστατα, νὰ ἀγωνισθῇτε ἀνδρείως, καὶ μὴ ὀκνήσητε, θαρροῦντες, ὅτι μὲ γυναῖκα ἔχετε τὴν διάλεξιν· ἀλλὰ ὥσπερ νὰ εἴχετε ἀνταγωνιστὴν ἀνδρειότατον τὸν σοφώτατον Ῥήτορα, οὕτω βάλετε ὅλην τὴν σπουδὴν, καὶ δεῖξατε τὴν σοφίαν ὑμῶν, ὅτι καθὼς ἐγὼ ἀκριβῶς ἐγνώρισα αὐτήν, ὑπερβαίνει εἰς τὴν σοφίαν αὐτὸν τὸν θαυμάσιον Πλάτωνα· λοιπὸν παρακαλῶ ὑμᾶς, ὥσπερ νὰ εἴχετε αὐτὸν ἐκεῖνον ἀνταγωνιζόμενον, οὕτως ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν ἐπιδείξατε· καὶ ἐὰν νικήσητε, θέλω δώσει ὑμῖν μεγάλα χαρίσματα, εἰ δὲ καὶ νικηθῇτε, θέλετε λάβει αἰσχύνῃν ἀνείκαστον, καὶ ἐπονείδιστον θάνατον». Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Μαξεντίου, ἀπεκρίθη εἰς Ῥήτωρ, ὁ τῶν ἄλλων ἐπιφανέστερος· Ἄν ἦτον ἡ φρονιμωτέρα γυνή, ὁ βασιλεῦς, καὶ φιλοσοφωτέρα, δὲν θέλει δυνηθῇ νὰ ἀντεπεξέλθῃ ἐναντίον ἡμῶν, καὶ πρόσταξε νὰ ἔλθῃ, καὶ τότε νὰ ἰδῇς τὴν ἀλήθειαν. Ἀκούσας λοιπὸν τὸν Ῥήτορα ὁ Μαξέντιος οὕτω καυχώμενον, ἐνεπλήσθη ὅλος ἡδονῆς καὶ παιδρότητας, ἐλπίζων ὁ μάλιστα, νὰ νικήσῃ ἡ θρασεῖα γλῶσσα καὶ ἀκόλαστος τὴν φιλοσοφίας καὶ ἐπιεικείας γέμουσαν· λοιπὸν κελεύει νὰ φέρουν τὴν Ἁγίαν Αἰκατερίναν· ἦτο δὲ συνηγμένον πλῆθος πολὺ εἰς τὸ θέατρον, νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποβησόμενον. Ἀλλὰ πρὶν νὰ φθάσουν οἱ

ἀπεσταλμένοι εἰς τὴν Ἁγίαν, ἦλθεν οὐρανόθεν Μιχαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, καὶ λέγει αὐτῇ· «Μὴ φοβοῦ Παῖς τοῦ Κυρίου· ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος θέλει δώσει σοι σοφίαν εἰς τὴν σοφίαν σου, νὰ νικήσῃς τοὺς Ῥήτορας· καὶ οὐ μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ νὰ πιστεύσωσι διὰ σοῦ, καὶ νὰ λάβετε πάντες τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον». Λαβόντες δὲ αὐτήν οἱ ἀπεσταλμένοι ἦλθον εἰς τὰ βασίλεια, καὶ εὐθὺς ὁ γενναῖος ἐκεῖνος Ῥήτωρ εἶπε ταῦτα μὲ σοβαρὸν βλέμμα φθεγγόμενος· «Σὺ εἶσαι, ὁποῦ ὑβρίζεις τοὺς θεοὺς ἡμῶν τοσοῦτον ἀναίσχυντα;» Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίθη αὐτῷ μὲ προήτητα· «Ἐγὼ εἰμι· πλὴν οὐχὶ ἀναίσχυντος καθὼς εἶπες καὶ ἱταμῶς, ἀλλὰ μετρίως καὶ φιλαλήθως μάλιστα. Καὶ ὁ Ῥήτωρ· «Ἐπειδὴ οἱ μεγάλοι ποιηταὶ ὀνομάζουσιν αὐτοὺς ὑψηλοὺς, πῶς σὺ τολμᾷς καὶ κινεῖς κατ' αὐτῶν τὴν γλῶσσαν μὲ τόσην θρασύτητα, ὁποῦ ἐδοκίμασες τὴν σοφίαν αὐτῶν καὶ ἐκοινώνησες τῆς γλυκύτητος;» Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· «Τὴν μὲν σοφίαν ἔχω ἀπὸ τὸν Θεόν μου χάριν, ὅστις εἶναι ἡ σοφία καὶ ἡ ζωὴ· καὶ ὅστις αὐτὸν φοβεῖται καὶ φυλάττει αὐτοῦ τὰ θεῖα προστάγματα, εἶναι ὄντως φιλόσοφος· ἀλλὰ τὰ ἔργα τῶν θεῶν σας καὶ αἱ διηγήσεις, εἶναι ἀνάξια λόγου, καὶ γεμάτα ἀπάτην, καὶ καταγέλαστα· πλὴν εἰπέ μοι, τίς ἀπὸ τοὺς μεγάλους σου ποιητὰς, καθὼς λέγεις, καὶ πῶς θεοὺς αὐτοὺς ἐπωνόμασεν;» Ὁ Ῥήτωρ εἶπε· «Πρῶτα μὲν ὁ σοφώτατος Ὅμηρος ἐπευχόμενος πρὸς τὸν Δία, λέγει. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι· καὶ ὁ περιβλεπτός Ὀρφεὺς εἰς τὴν θεογονίαν αὐτοῦ λέγει ταῦτα, εὐχαριστῶν τῷ Ἀπόλλωνι· ὦ ἀνάξ Λητοῦς υἱὲ ἐκατηβόλε, φοῖβε κραταῖε πανδερκής, θνητοῖς καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσω, ἦλιε χρυσεόσιν ἀειρόμενε πτερύγεσιν· οὕτως οὖν οἱ πρῶτοι τῶν ποιητῶν καὶ κράτιστοι ἐτίμων αὐτοὺς καὶ ἐκάλουν θεοὺς ἀθανάτους· ἀπατάσαι λοιπὸν σὺ ἡ Πάνσοφος, νὰ προσκυνῇς τὸν Ἐσταυρωμένον, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ποιητὴς Θεὸν ὀνόμασε. Καὶ ἡ Μάρτυς αὐτὸς ὁ Ὅμηρος λέγει πάλιν εἰς ἄλλον τόπον διὰ τὸν μέγιστον σου θεὸν Δία, πῶς εἶναι ψεύστης, ἀπατεῶν, πανουργος, καὶ σχολιώτατος, καὶ πῶς ἠθέλαν νὰ δέσουν αὐτὸν ἡ Ἥρα, ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐὰν δὲν ἔφευγε νὰ κρυφθῇ· ὁμοίως φαίνονται καὶ ἄλλα ὅμοια εἰς καταφρόνησιν τῶν θεῶν σας· ἐπεὶ δὲ τῶν Ἐσταυρωμένων εἶπες πῶς δὲν λέγει αὐτὸν τις παλαιὸς Διδάσκαλος, οὔτε ὁμολογεῖ αὐτὸν Θεόν, ἔπρεπε νὰ μὴ περιεργαζώ-

μεθα, οὔτε νὰ πολυπραγμαυνῶμεν περὶ αὐτοῦ, ὅστις εἶναι Θεὸς ἀληθής, Οὐρανοῦ καὶ Γῆς καὶ Θαλάσσης, Ἡλίου καὶ Σελήνης, καὶ παντὸς ἀνθρωπίνου γένους Δημιουργός, ἀκατάληπτος, ἀνεξιχνίαστος τε καὶ ἄρρητος· ἀλλὰ διὰ ἀληθεστέραν πίστιωσιν, ἀκουσον τί λέγει περὶ αὐτοῦ ἡ σοφωτάτη Σιβύλλα, μαρτυροῦσα αὐτοῦ τὴν ἔνθεον Σάρκωσιν καὶ τὴν Σωτήριον Σταύρωσιν. «Ὁψέποτέ τις ἐπὶ τὴν πολυσχεδῆ ταύτην ἐλάσεις γῆν, καὶ δίχα σφάλματος γενήσεται Σάρξ, ἀκαμάτοις δὲ Θεότητος ὅροις ἀνιάτων παθῶν λύσει φθοράν, καὶ τούτῳ φθόνος γενήσεται ἐξ ἀπίστου λαοῦ, καὶ εἰς ὕψος κρεμασθήσεται, ὡς θανάτου κατάδικος· ἀκουσον δὲ καὶ τὸν ἄψευδῃ σου Ἀπόλλωνα, πῶς καὶ σατανικῶς ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀπαθῆ, βιαζόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως. «Εἰς με, φησί, βιάζεται Οὐράνιος, ὃς ἐστὶ Φῶς Τριλαμπές, ὃ δὲ παθὼν Θεός ἐστι, καὶ οὐ Θεότης παθὲν αὐτῇ, ἄμφω γὰρ βροτόσσωμος, καὶ ἄμβροτος, αὐτὸς ἤδη Θεὸς καὶ ἀνὴρ, πάντα φέρων ἐκ θνητῆς, Σταυρόν, ὕβριν, ταφήν, καὶ τὰ ἐξῆς»· ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸν ὄντως Θεόν, ὃ ὁποῖος εἶναι συνάναρχος τῷ γε γεννηκῶτι καὶ συναιδίδι, Ἀρχῇ καὶ Ρίζα καὶ Πηγῇ τῶν ἀγαθῶν πάντων· ἐδημιούργησε τὸν Κόσμον ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, καὶ διακρατεῖ καὶ συνέχει αὐτόν. Ὁμοούσιος δὲ ὑπάρχων τῷ Πατρὶ, γέγονεν Ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, καὶ περιεπάτησεν εἰς τὴν γῆν, νουθετήσας, διδάξας, καὶ πάντα πραγματευσάμενος δι' ἡμᾶς, εἰτα καὶ θάνατον κατεδέξατο δι' ἡμᾶς τοὺς ἀγνώμονας, διὰ νὰ λύσῃ τὴν πρώτην καταδίκην, καὶ νὰ λάβωμεν τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν καὶ μακαριότητα, καὶ οὕτως ἀνοίγονται ἡμῖν πάλιν αἱ πύλαι τοῦ Παραδείσου, τὰς ὁποίας κακῶς ἀπεκλείσαμεν, καὶ ἀναστὰς τριήμερος, ἀνῆλθεν εἰς Οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθεν. Ἀπέστειλε δὲ τοῖς Μαθηταῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τοὺς ὁποίους ἐπεμψεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ἐκήρυξαν αὐτοῦ τὴν Θεότητα, διὰ νὰ λυτρώσουν τὰς ψυχὰς ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς ἀπιστίας· καὶ οὕτω πρέπει καὶ σὺ νὰ πιστεύσῃς φιλόσοφε, νὰ γνωρίσῃς τὸν ἀληθῆ Θεόν, νὰ γίνῃς δοῦλος αὐτοῦ, ἐὰν ποθῇς τὸ συμφέρον σου, ὅστις εἶναι ἐλεήμων καὶ εὖσπλαγχνος, καὶ προσκαλεῖν τοὺς ἁμαρτήσαντας, λέγων· «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς»· πιστευσον λοιπὸν καὶ τῶν ποιητῶν σου καὶ θεῶν σου, τοῦ Πλάτωνος λέγω, Ὁρφέως τε καὶ Ἀπόλλωνος, οἱ

ὁποῖοι καθαρὰ καὶ σαφέστατα, εἰ καὶ ἄκοντες, Θεὸν καὶ Χριστὸν ὡμολόγησαν, τὸ ὁποῖον αὐτοὺς ὁ Παντοδύναμος Κύριος ἀκονόμησε, διὰ νὰ μὴ ἔχητε εἰς τοῦτο καμμίαν πρόφασιν. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγουσα ἡ Πάνσοφος Ῥήτωρ καὶ Πάγκαλλος, τὰ ὁποῖα ἀφήνω διὰ τὴν πολυλογίαν, κατέπληξε τὸν Φιλόσοφον, ὅστις ἔμεινεν ἄφωνος, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ τὸ σύνολον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν αὐτὸν οὕτως ἡτηθέντα καὶ θαυμαζόμενον, ἐπρόσταξε τοὺς ἐπιλοίπους νὰ διαλεχθοῦν μὲ τὴν Μάρτυρα. Οἱ δὲ ἀπαγορεύουσι τὸν ἀγῶνα, λέγοντες· δὲν ἔχομεν νὰ ἀντισταθῶμεν τῇ ἀληθείᾳ, οὔτε δυνάμεθα, βλέποντες μάλιστα νενικημένον τὸν προεστῶτα ἡμῶν. Τότε ὁ Μαξέντιος θυμωθεὶς, προστάσσει νὰ ἀνάψωσι πυρκαϊὰν εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, καὶ νὰ καύσουν τοὺς Ῥήτορας. Οἵτινες ἀκούσαντες τὴν ἀπόφασιν, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἁγίας, δεόμενοι νὰ συγχωρήσῃ αὐτοῖς ὁ Κύριος, ὅσα ἐν ἀγνοίᾳ ἡμαρτον, καὶ νὰ ἀξιωθοῦν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, καὶ τῆς δωρεᾶς τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἡ δὲ Ἁγία ἐμπλησθεῖσα ἡδονῆς καὶ ἀγαλλιάσεως, εἶπεν αὐτοῖς· «ὄντως μακάριοι ὑμεῖς καὶ καλότυχοι, ὅτι τὸ σκότος ἀφήκατε, καὶ τῷ φωτὶ τῆς ἀληθείας ἠκολουθήσατε, καὶ φθειρόμενον ἐπὶ γῆς βασιλεῖα καταλιπόντες, προσήλθετε εἰς τὸν Ἀφθαρτον καὶ Οὐράνιον· μὴ ἀμφιβάλλετε εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ πῦρ, ὁποῦ σὰς φοβερίζουν οἱ ἀσεβεῖς, θέλει γίνῃ εἰς ὑμᾶς· Βάπτισμα καὶ κλίμαξ Οὐράνιος διὰ νὰ καθαρῶσιν πᾶσαν κηλῖδα καὶ ῥυτίδα ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ὡς ἀστέρας φαεινοὺς νὰ παραπέμψῃ ὑμᾶς εἰς τὸν Βασιλεῖα ἐκεῖνον διὰ νὰ ποιῇ ὑμᾶς φίλους αὐτοῦ ἡγαπημένους». Ταῦτα λέγουσα ἡ Ἁγία, παρέκίνησεν αὐτοὺς μὲ τοιαύτας ἐλπίδας, καὶ ἐσημείωσεν ὅλους ἕνα καθ' ἕνα μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ μετὰ εὐχαριστίας καὶ ἡδονῆς ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸ μαρτύριον· οἱ δὲ στρατιῶται ἔρριψαν αὐτοὺς εἰς τὴν πυρὰν χαίροντας, τῇ ἰσχύϊ τοῦ Νοεμβρίου μηνός. Ἐσπέρας δὲ μετέβησαν τινὲς εὐσεβεῖς καὶ φιλόχριστοι, νὰ συνάξουν τὰ λείψανα αὐτῶν, καὶ τὰ εὐρήκαν ὅλα σῶα καὶ ἀκέραια, καὶ μήτε τρίχα αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς κατεκαύθη· τοῦτο πρῶτον σημεῖον τῆς πρὸς Θεὸν αὐτῶν φιλίας καὶ οἰκειώσεως. Εὐχαριστήσαντες λοιπὸν τῷ Θεῷ πρεπόντως, καὶ ἐπιστρέψαντες πολλοὺς πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας μὲ τὴν θαυματουργίαν ταύτην, λαμπρῶς αὐτὰ καὶ ὁσίως εἰς τόπον ἀρμόδιον κα-

τέθεντο. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὄλην αὐτοῦ τὴν φροντίδα εἶχεν εἰς τὴν Ἁγίαν, καὶ ἐδοκίμασε μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὴν εἰς τὴν θρησκείαν αὐτοῦ· καὶ μὴ δυνάμενος μὲ συλλογισμοὺς φιλοσοφίας, ἐπεχείρησε μὲ κολακείας καὶ πανουργήματα, λέγων· ὑπάκουσόν με καλῇ Θύγατερ, ὅτι ὡς φιλόστοργός σου πατὴρ συμβουλεύω σοι, νὰ προσκυνήσῃς τοὺς μεγάλους θεοὺς, καὶ μάλιστα τὸν μουσικὸν Ἑρμῆν, ὅστις σὲ ἐστόλισε μὲ τοσαῦτα τῆς φιλοσοφίας χαρίσματα, καὶ θέλω δώσει σοι, μάρτυρες οἱ θεοὶ πάντες, τὸ ἥμισυ μέρους τῆς ἐξουσίας μου, νὰ κατοικῇς μετ' ἐμοῦ εἰς τὰ Βασιλεία». Ἡ δὲ Ἁγία, ὡς μεγαλόφρων ὅπου ἦτο καὶ φρόνιμος, ἐγνώρισε τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ τὰ τῆς πανουργίας σοφίσματα, καὶ λέγει αὐτῷ· «Ἐσεκέπασε ὦ βασιλεῦ τὴν σκηνήν, καὶ μὴ ὑποκρίνεσαι τὸ δολερὸν τῆς ἀλώπεκος, ὅτι ἐγώ, καθὼς σοι εἶπον τὸ πρότερον, εἶμαι Χριστιανή, καὶ ἦλθον νὰ νυμφευθῶ τῷ Χριστῷ, τὸν ὁποῖον μόνον ἔχω Νυμφίον καὶ σύμβουλον, στολὴν καὶ κόσμον τῆς Παρθενίας μου, καὶ ποθῶ τὸ μαρτύριον περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν βασιλικὴν ἀλουργίδα καὶ στέφανον». Ὁ δὲ βασιλεὺς πάλιν προσποιούμενος ὅτι φροντίζει πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῆς, ἀπεκρίνατο· «Μὴ με ἀναγκάσῃς νὰ ὑβρίσω ἀκνυσίως μου τὴν ἀξίαν σου». Καὶ ἡ Μάρτυς· «Κάμε εἴτι θέλεις, ὅτι μὲ τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν ἀτιμίαν θέλεις προξενήσῃς εἰς ἐμὲ δόξαν ἀληθῆ καὶ ἀθάνατον, καὶ θέλει πιστεύσει καὶ πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων εἰς τὸν Χριστὸν μου, καὶ ἐξόχως τοῦ παλατίου σου, ὅπου νὰ μὲ προπέμψωσι καὶ αὐτοὶ πρὸς τὰς ἱεράς ἐκεῖνας μονὰς μὲ δόξαν πολλὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν». Ταῦτα μὲν εἶπεν ἡ Ἁγία. Ὁ δὲ Θεὸς ἐπέτευσεν ἄνωθεν καὶ ἐτελειώθη ταύτης ἡ πρόρρησις. Τότε Μαξέντιος προστάσσει νὰ ἐκδύσουν αὐτὴν τὴν βασιλικὴν πορφύραν, καὶ νὰ τύπτουν αὐτὴν μὲ νεῦρα βοῶν ἀνελεήμονα· τούτου δὲ γενομένου μὲ τὴν πρόσταξιν, ἔτυπτον τὴν Μάρτυρα δύο ὥρας δυνατὰ εἰς τὴν κοιλίαν καὶ εἰς τὴν ῥάχην ὁμοῦ τοσοῦτον, ἕως οὗ κατεξέσχισαν σχεδὸν ἅπαν τὸ Παρθενικὸν ἐκεῖνο Σῶμα, καὶ γέγονεν ὅλον ἄσχημον ἀπὸ τὰς πληγὰς τὸ πρῶν ὥραϊον καὶ πάγκαλλον· καὶ τὰ μὲν αἵματα ἔτρεχον ποταμηδόν, καὶ ἐκοκκίνισε τὸ ἔδαφος, ἡ δὲ Ἁγία ἴστατο μὲ τόσῃν ἀνδρείᾳ καὶ γενναιοῦτι, ὅπου οἱ ὀρῶντες ἐθαύμαζον. Ὅψεποτε δὲ τὸ ἀνήμερον ἐκεῖνο θηρίον ἐκέλευσε νὰ φυλακώσουν αὐτὴν, καὶ νὰ μὴ δώσουν αὐτῇ

βρωσιν ἢ πόσιν τινὰς ἕως ἡμέρας δώδεκα, διὰ τὰ συλλογισθῇ μὲ ποῖον τρόπον κολάσεως νὰ θανατώσῃ αὐτὴν. Ἡ δὲ Αὐγούστα ἡ τοῦ Μαξεντίου ὁμόζυγος εἶχε πόθον πολὺν νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν Ἁγίαν, διατὶ τὴν ἠγάπησε περισσά, ἀκούσασα τὰς ἀρετὰς αὐτῆς καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα, καὶ μάλιστα διὰ ἓνα ὄνειρον, ὅπου εἶδεν ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, καθὼς ἐδῶ παρακάτω φαίνεται· ὅθεν ἐτρώθη τὴν καρδίαν τοσοῦτον εἰς τὴν ἀγάπην, ὅπου δὲν ἐδύνατο νὰ κοιμηθῇ. Ἐξελεθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν πόλιν διὰ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν, ἔκαμεν εἰς ἓνα χωρίον ὀλίγας ἡμέρας· ὅθεν ἡ βασίλισσα εὗρεν ἄδειαν νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου. Ἦτο δὲ εἰς μέγας ἄρχων δυνατός, στρατοπεδάρχης τὴν ἀσίαν, φίλος μέγας τοῦ βασιλέως, Πορφυρίων ὀνομαζόμενος, ἀνθρωπος πιστὸς καὶ καλόγνωμος· τούτῳ ὡμολόγησεν ἡ Αὐγούστα τὴν γνώμην αὐτῆς, μυστικὰ ταῦτα λέγουσα· τὴν προλαβοῦσαν νύκτα εἶδα εἰς τὸ ὄραμά μου τὴν Αἰκατερίναν, ἣτις ἐκάθητο ἐν μέσῳ πολλῶν νέων καὶ Παρθένων ὥραϊων, ἐνδεδυμένων στολὰς λευκάς· καὶ τόση λάμψις ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅπου δὲν ἠδυνάμην νὰ βλέπω αὐτὴν· καὶ αὐτὴ μὲ ἐκάθισε πλησίον αὐτῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν μου χρυσὸν στέφανον, λέγουσα· «Ὁ Δεσπότης Χριστὸς πέμπει σοι τοῦτον τὸν στέφανον· ὅθεν ἔχω τόσον πόθον νὰ ἰδῶ αὐτὴν, ὅπου δὲν εὗρισκω ἀνάπαυσιν· λοιπὸν παρακαλῶ σε νὰ κάμῃς τρόπον νὰ ἀνταμώσω αὐτὴν χρυφά. Ὁ δὲ Πορφυρίων ἀπεκρίνατο· «ἐγὼ νὰ πληρώσω τὸν πόθον σου Δέσποινα». Ἀφοῦ λοιπὸν ἐνύκτωσεν, ἐπῆρε διακοσίους στρατιώτας καὶ ἦλθον εἰς τὴν φυλακὴν μὲ τὴν βασίλισσαν· καὶ δόντες τῷ δεσμοφύλακι χρήματα, ἤνοιξε τὰς θύρας· καὶ εἰσελθόντες, ὡς εἶδεν ἡ Αὐγούστα τὴν ποθεινὴν ἐκεῖνην ὄψιν τῆς Μάρτυρος, καὶ τὴν ἐπανθοῦσαν αὐτῇ Θεῖαν χάριν, καταπλαγεῖσα ἀπὸ τὴν ἀνθηρὰν ἀκτῖνα τοῦ βασιλικοῦ ἐκεῖνου προσώπου, πίπτει ταχέως πρὸς τοὺς πόδας αὐτῆς μετὰ δακρύων, τοιαῦτα λέγουσα· «Τώρα εἶμαι καλότυχος καὶ Μακαρία Βασίλισσα, ὅπου σὲ ἀπῆλυσας· ἐγὼ ἐπόθουν ὑπὲρ φύσιν νὰ ἰδῶ τὸ βασιλικόν σου πρόσωπον, καὶ ἐδίψων, ὡς ἔλαφος, νὰ ἀκούσω τὴν μελίρρυτον γλῶσσάν σου, καὶ τώρα ὅπου ἤξιώθην τῆς ἐφέσεως, δὲν θέλω λυπηθῇ, ἐὰν ὑστερηθῶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν βασιλείαν μου· εὐφραίνομαι κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, ὑποδεχομένη τοσαύτην γλυκεῖαν αὐγὴν ἀπὸ τὴν ὥραϊαν σου ὄρασιν.

Μακαρία σὺ καὶ ζηλωτὴ, ὅτι τοιοῦτῳ Δεσπότη προσεκολληθήης, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λαμβάνεις τοσαύτας δωρεὰς καὶ χαρίσματα». Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίθη αὐτῇ λέγουσα: «Μακαρία εἶσαι καὶ σὺ, ὦ βασιλίσσα, ὅτι βλέπω ἓνα στέφανον, ὁποῦ βάλλουσιν εἰς τὴν κορυφὴν σου οἱ Ἄγγελοι, τὸν ὁποῖον θέλεις λάβει μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ διὰ ὀλίγην κόλασιν, ὁποῦ θέλεις ὑπομείνει, θέλεις ὑπάγει πρὸς τὸν ἀληθινὴν Βασιλέα, νὰ βασιλεύῃς αἰῶνια. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῇ· φοβοῦμαι τὰς βασάνους καὶ τὸν ὁμόζυγον, ὅτι εἶναι πολλὰ σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Λέγει πρὸς αὐτὴν ἡ Ἁγία· «ἔχει θάρρος, ὅτι θέλεις ἔχει εἰς τὴν καρδίαν σου τὸν Χριστὸν βοηθοῦντά σοι, ὁποῦ νὰ μὴ ἐγγίῃ εἰς σὲ καμμία βάσανος, μόνον ὀλίγον θέλει πονέσει τὸ σῶμά σου ἐδῶ πρόσκαιρα, καὶ ἐκεῖ θὰ ἀναπαύεσαι αἰῶνια. Καὶ ὡς ἔλεγε ταῦτα ἡ Ἁγία, ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Πορφυρίων, λέγων· «τί ἀγαθὸν χαρίζει ὁ Χριστὸς εἰς ὅσους πιστεύουσιν εἰς αὐτόν; ὅτι βούλομαι νὰ γίνω καὶ ἐγὼ στρατιώτης αὐτοῦ». Καὶ ἡ Μάρτυς· «Δὲν ἀνέγνως ποτὲ καμμίαν γραφὴν τῶν Χριστιανῶν, οὔτε ἤκουσες;» Καὶ ὁ Πορφυρίων· «ἀπὸ παιδίον ἤμην εἰς τοὺς πολέμους ἀσχολούμενος, καὶ δὲν ἐφρόνιζον ἄλλα πράγματα. Λέγει εἰς αὐτόν ἡ Ἁγία, «Δὲν δύναται γλῶσσα νὰ διηγηθῇ τὰ ἀγαθὰ, ὁποῦ ὁ Πανάγαθος Θεὸς καὶ Φιλάνθρωπος ἡτοίμασε τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν, καὶ φυλάττουσι τὰ τούτου προσταγμάτων». Τότε ὁ Πορφυρίων χαρὰς ἀπείρου πληθεὶς, πιστεύει εἰς τὸν Χριστὸν μὲ τοὺς διακασίους στρατιώτας καὶ μὲ τὴν βασιλίσσαν· καὶ ἀσπασάμενοι ἅπαντες μετ' εὐλαβείας τὴν Μάρτυρα, ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ φιλάνθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός, δὲν ἀφήκε τὴν Ἁγίαν ἀνεπιμέλητον τοσαύτας ἡμέρας, ἀλλ' ὡς φιλόστοργος Πατὴρ ἔδειξε πρὸς αὐτὴν κηδεμονίαν τὴν πρέπουσαν, καὶ ἔπεμπεν αὐτῇ τροφὴν μίαν περισσευῶν καθ' ἐκάστην, ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐκείνος ὁ καλὸς ἀγωνοθέτης ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὴν μὲ δόξαν πολλήν, καὶ ὅλα τὰ οὐράνια τάγματα· καὶ ἐδυνάμωσε τὴν καρτερίαν αὐτῆς περισσότερον, καὶ ἔδωκε θάρρος εἰς αὐτὴν λέγων· «μὴ δειλιάσῃς ἡγαπημένη μου Θύγατερ, ὅτι ἐγὼ εἰμαι μετὰ σοῦ, καὶ δὲν θέλει ἐγγίσει εἰς σὲ καμμία βάσανος, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπομονὴν σου θέλεις ἐπιστρέψει πολλοὺς εἰς τὸ ὄνομά μου, καὶ νὰ ἀξιωθῇς πολλοὺς στεφάνους καὶ τρόπαια. Ταῦτα εἶπεν αὐτῇ τὴν τελευταίαν νύκτα ὁ Κύριος. Καὶ τὸ πρωὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ

βήματος ὁ Μαξέντιος, προστάσσει νὰ φέρουν τὴν ἁγίαν Αἰκατερίναν, ἣτις εἰσῆλθεν εἰς τὰ Βασιλεία μετὰ τῶν πνευματικῶν χαρίτων καὶ τῆς γλυκείας ἐκείνης φαιδρότητος, ὥστε ὁμοῦ καὶ οἱ παρόντες περιελάμφθησαν ἀπὸ τὴν αἴγλην τῆς αὐτῆς ὥραιότητος. Ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξεπλάγη καὶ αὐτὸς δεινῶς, καὶ νομίζων, ὅτι ἐλάμβανε παρὰ τινος τροφὴν εἰς τὴν φρουράν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀδυνάτησε τόσας ἡμέρας, οὔτε τὸ παράπαν ἀσχίμυσεν, ἐβούλετο νὰ κακοποιήσῃ τοὺς φύλακας. Ἡ δὲ Ἁγία, διὰ νὰ μὴ κολασθοῦν οἱ ἀνεύθυνοι, ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, λέγουσα· «ἐγὼ βασιλεῦ τροφὴν ποσῶς δὲν ἔλαβα ἀπὸ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ Δεσπότης μου Χριστός, ὁποῦ φροντίζει διὰ τοὺς δούλους αὐτοῦ, μὲ ἔτρεφεν». Ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάζων τοιοῦτον κάλλος, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ πάλιν μὲ κολαστείαν, καὶ ὑπουλόγηται τὴν Ἁγίαν, λέγων ταῦτα. «Σοὶ πρέπει τὸ βασίλειον Θύγατερ ἡλιόμορφε κόρη, ὁποῦ ὑπερβαίνεις τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν εὐπρέπειαν· ἐλθέ λοιπὸν θυσίασον τοῖς θεοῖς νὰ γίνῃς βασιλίσσα, νὰ περάσῃς μετ' ἐμοῦ ζωὴν πανευφρόσυνον, καὶ μὴ θελήσῃς, παρακαλῶ σε, νὰ ἀπολεσθῇ ἡ τοσαύτη ὥραιότης μὲ κολαστήρια». Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ Ἁγία, «Ἐγὼ εἰμαι γῆ καὶ πηλός, καὶ πᾶσα ἡ ὥραιότης ὡς ἄνθος μαραίνεται καὶ ὡς ὄνειρος ἀφανίζεται, ἢ ἀπὸ ὀλίγην ἀσθένειαν, ἢ ἀπὸ γῆρας, ἢ μὲ θάνατον, λοιπὸν μὴ φρόντιζε διὰ τὸ κάλλος μου». Ὅτε δὲ ταῦτα διελέγετο ἡ Ἁγία μὲ τὸν Μαξέντιον, ἔπαρχός τις Χουρσασαδὲμ ὀνόματι, ὃς εἰς ὁργὴν, καὶ εἰς τιμωρίαν εὐκολος, θέλων νὰ δείξῃ πρὸς τὸν βασιλέα ἀγάπην καὶ εὐνοίαν, συλλογισθεὶς ὀλίγον κατὰ διάνοιαν, εἶπε ταῦτα· «ἐγὼ βασιλεῦ εὗρηκα μίαν μηχανὴν νὰ νικήσῃς τὴν Κόρην, ἢ νὰ λάβῃ πολυώδυνον θάνατον, πρόσταξον νὰ κάμουν τέσσαρας ξυλίνους τροχοὺς εἰς μίαν περόνην, εἰς τοὺς ὁποίους νὰ καρφώσουν γύρωθεν ξυράφια καὶ ἄλλα σίδηρα κοπτερὰ καὶ δξύτατα· οἱ δύο νὰ γυρίζουσι δεξιὰ, καὶ οἱ δύο ἀριστερά, καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ἄς βάλλουν αὐτὴν δεδεμένην, καὶ οὕτω γυρίζοντες οἱ τροχοί, νὰ καταξεσχίζουν τὰς σάρκας αὐτῆς· καὶ πρῶτον μὲν ἄς γυρίσουν τοὺς τροχοὺς, μήπως καὶ φοβηθῇ τὸ σκληρὸν τοῦτο μηχανήμα καὶ τελέσῃ τὸ προστασσόμενον, εἰ δὲ μὴ, ἄς λάβῃ ἑλεεινὸν θάνατον». Ἦρσε τῷ βασιλεῖ ἡ βουλὴ τοῦ ἐπαρχοῦ, καὶ προστάσσει νὰ κάμουν ὡς ἄνωθεν· εἰς τρεῖς ἡμέρας λοιπὸν ἐτελειώθησαν· καὶ φέ-

ροντες τὴν Ἀγίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεινὸν κολαστήριον, ἐγύρισαν μὲ βίαν πολλὴν τοὺς τροχοὺς νὰ φοβηθῇ· καὶ λέγει αὐτῇ ὁ βασιλεὺς· «βλέπεις; εἰς αὐτὸ τὸ μηχανήμα μέλλεις νὰ λάβῃς πικρότατον θάνατον, ἐὰν δὲν προσκυνήσῃς τὰ εἰδωλα». Ἡ δὲ Ἀγία ἀπεκρίνατο· «εἰπόν σοι πολλάκις τὴν γνώμην μου, λοιπὸν μὴ ἀργοπορῆς τὸν καιρὸν, ἀλλὰ κάμε ὡς βούλῃσαι. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐδοκίμασε πάλιν πολλάκις ὁ ἀλιτῆριος μὲ κολακείας καὶ πανουργίας, καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ μεταπείσῃ τὴν γνώμην αὐτῆς, προστάσσει νὰ ριφθῇ δεδεμένη εἰς τοὺς τροχοὺς, καὶ νὰ κινήσουν αὐτοὺς ἰσχυρὰ καὶ δξύτατα, ὅπως μὲ τὴν βίαν καὶ τὴν σφοδρότητα τοῦ κινήματος ὑπομείνῃ δεινότερον θάνατον. Ἀλλὰ μὲ τὴν Θεῖαν χάριν καὶ βούλησιν ἐγένετο ἐναντία τῶν μελετωμένων ἡ ἔκβασις· ὅτι Ἄγγελος Κυρίου καταβάς οὐρανὸθεν ἐβόησε τῇ Ἀγίᾳ, ἥτις εὐθὺς εὐρέθη λελυμένη ἐκ τῶν δεσμῶν σφά καὶ ἀβλαβής· οἱ δὲ τροχοὶ μόνον κυλισθέντες, πολλοὺς ἀπίστους ἐλεεινῶς ἐθανάτωσαν. Οἱ δὲ περιεστώτες ἰδόντες τὸ παράδοξον θαῦμα, «Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ἀνεκραύγαζον». Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπὸ τὸν θυμὸν σκοτισθεὶς ἔμαίνετο, καὶ ἐμελέτα πάλιν νὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ ἄλλην νεωτέραν κόλασιν. Ἀλλ' ἡ Αὐγούστα ὡς ἤκουσε τοιοῦτον θαυμάσιον, ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος αὐτῆς, καὶ ἠλεγξε παρρησίᾳ τὸν βασιλέα, λέγουσα· «ἐπ' ἀληθείας μωρὸς καὶ ἀνόητος εἶσαι νὰ πολεμήσῃς μὲ τὸν ζῶντα Θεόν, καὶ νὰ βασανίζῃς τὴν Δούλην αὐτοῦ ἄδικα». Ταῦτα ἀνελπίστως ἀκούων ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀγριωθεὶς ἀπὸ τὴν μανίαν, ἐγένετο πάντων τῶν θηρίων ἀπανθρωπότερος· καὶ ἀφῆκων τὴν Ἀγίαν στρέφει τὸν θυμὸν κατὰ τῆς συζύγου· καὶ ἀστοχῆσας ὁ θηριόγνωνος τῆς φύσεως τὴν συγγένειαν, προστάσσει νὰ ἀνασπάσουν τοὺς μαστοὺς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ μὲ κάποια ὄργανα. Ἡ δὲ μακαρία Αὐγούστα ἠσθάνετο πολλὴν καὶ δριμυτάτην τὴν βάσανον, πλὴν ἔχαιρεν, ὅτι διὰ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἔπασχε, πρὸς τὸν ὅποιον προσηύχετο νὰ πέμψῃ αὐτῇ ἐξ ὕψους βοήθειαν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔκοψαν τοὺς μαστοὺς αὐτῆς οἱ δῆμιοι, καὶ ἔτρεχε τὸ αἷμα ποταμηδόν, ἐλυποῦντο οἱ παρεστώτες καὶ συνεπόνουν αὐτῇ διὰ τὴν τοιαύτην πικροτάτην ὁδύνην καὶ ἀνέλπιστον κόλασιν· ὁ δὲ αἰμοβόρος ἐκεῖνος καὶ ἄσπλαγχνος, δὲν ἠδυσπλαγχνίσθη ποσῶς τὴν σάρκα αὐτοῦ, ἀλλὰ προστάσσει νὰ κόψουν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς μὲ μάχαιραν. Ἡ δὲ ἀσμένως δεξαμένη τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν, εἶπε

πρὸς τὴν Ἀγίαν μὲ ἀγαλλίασιν. «Δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, κάμε προσευχὴν διὰ λόγον μου». Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῇ· «πορεύου εἰς εἰρήνην νὰ βασιλεύῃς μὲ τὸν Χριστὸν αἰῶνα». Ἡ μὲν λοιπὸν μακαρία Αὐγούστα τῇ γγ' Νοεμβρίου ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν κατὰ τὴν προσταγήν. Ὁ δὲ στρατηλάτης Πορφυρίων ὑπῆγε κρυφὰ τὴν νύκτα μὲ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ, καὶ ἐνεταφίασαν αὐτῆς τὸ τίμιον λείψανον. Τὸ πρωὶ δὲ θέλων ὁ τύραννος νὰ παιδεύσῃ τινὰς ἀνευθύνους, ἐπαρρησιάσθη μὲ τοὺς λοιποὺς στρατιῶτας εἰς τὸ κριτήριον, λέγοντες· «καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ ἐσμέν, στρατιῶται τοῦ μεγάλου Θεοῦ ἐπίσημοι». Ταύτην τὴν ἀκοὴν μὴ ὑποφέρων ὁ Μαξέντιος, ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας κράζων· «φεῦ ἀπωλέσθη» ἔστων νὰ ζημιωθῶ τὸν θαυμαστὸν Πορφυρίωνα». ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τοὺς λοιποὺς, ἔλεγε· «καὶ ὑμεῖς ὧ στρατιῶταί μου φίλτατοι, τί ἐπάθετε, καὶ κατεφρονήσατε τοὺς πατρώους θεοὺς; τί ἔπαισαν ὑμῖν;» Οἱ δὲ οὐκ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ λόγον, μόνον ὁ Πορφυρίων εἶπεν αὐτῷ· «διὰ τὴν ἀφῆκας τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐρωτᾷς τοὺς πόδας; μετ' ἐμοῦ διαλέγου». Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπε· «κακὴ κεφαλὴ, σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας αὐτῶν». μὴ δυνάμενος δὲ νὰ δευτερώσῃ τὸν λόγον ἀπὸ τὸν θυμὸν αὐτοῦ, ἐκέλευσε νὰ κόψουν πάντων τὰς κεφαλὰς· καὶ οὕτω τῇ κδ' Νοεμβρίου ἐτελειώθησαν· καὶ ἐπληρώθη τῆς Ἀγίας ἡ πρόρρησις, ὅπου εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τὸ παλᾶτιον αὐτοῦ θέλουν πιστεύσει εἰς τὸν Χριστὸν δι' αὐτῆς. Τῇ ἐπαύριον ἔφεραν τὴν Ἀγίαν Αἰκατερίναν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ λέγει αὐτῇ ὁ Μαξέντιος· «πολλὴν θλίψιν καὶ ζημίαν ἔδωκάς μοι· σὺ ἐπλάνεσες τὴν γυναῖκά μου, καὶ τὸν ἀνδρεῖόν μου στρατηλάτην, ὅπου ἦτο ὅλη ἡ δύναμις τοῦ στρατεύματός μου, καὶ ἄλλα κακὰ συνέβησάν μοι διὰ μέσου σου, καὶ ἔπρεπε νὰ σὲ θανατώσω ἀσπλάγχχως, ἀλλὰ συγχωρῶ σοι, διὰ τὴν λυποῦμαι σε, καὶ δὲν θέλω νὰ ἀπολεσθῇ κακῶς Κόρη τοσοῦτον ὥραϊα καὶ πάνσοφος· λοιπὸν κάμε τὸ θέλημά μου, φιλότατη μου, καὶ θυσίασον τοῖς θεοῖς, νὰ σὲ λάβω βασίλισσα νόμιμον, καὶ ποτὲ νὰ μὴ σὲ λυπήσω, οὔτε νὰ κάμω καμμίαν πρᾶξιν χωρὶς τὸν λόγον σου, καὶ νὰ περάσῃς τόσῃν εὐφροσύνῃ καὶ μακαριότητι, ὅσῳ δὲν ἔχαρῃ ποτὲ εἰς τὸν κόσμον ὁμοίως ἄλλῃ βασίλισσα». Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα ἔλεγεν ὁ πανοῦργος, καὶ ἐκίνει κάθε λίθον κατὰ τὴν παροιμίαν, νὰ μεταφέρει τὴν γνώμην τῆς Ἀγίας· ἔπειτα

βλέπων, ὅτι μήτε μὲ κολακείας, μήτε μὲ ὑποσχέσεις, οὔτε μὲ φοβερισμούς κολαστηρίων ἐδύνατο νὰ μαλάξῃ τὴν στερροτέραν ἀδάμαντος, ἀπελπισθεὶς τελείως ὁ ἄνους καὶ ἀφρονέστατος, ἔδωκε κατ' αὐτῆς τὴν ἀπόφασιν, νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν ἔξω τῆς πόλεως. Παραλαβόντες οὖν ταύτην οἱ στρατιῶται ἀπῆρχοντο εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ἠκολούθει δὲ καὶ ὄχλος πολὺς ὀπίσω αὐτῆς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, κλαίοντες πικρῶς, ὅτι ἔμελλε νὰ ἀπολεσθῇ, καθὼς ἐκείνοι ἐνόμιζον, τοιαύτη Πάγκαλλος Κόρη καὶ πάνσοφος· αἱ δὲ πρόκριτοι τῶν γυναικῶν καὶ εὐγενικώτεραι ἔλεγον πρὸς ταύτην δλοφυρόμεναι· ὦ ὠραιότατη Κόρη καὶ πάμφωτε, διατί εἶσαι τόσον σκληροκάρδιος, καὶ προτιμᾷς θάνατον ὑπὲρ τὴν γλυκυτάτην ζωὴν; διατί νὰ ἀφανιθῇ ἀκαίρως καὶ ματαίως τὸ ἄνθος τῆς σῆς νεότητος; δὲν εἶναι κάλλιον νὰ ὑπακούσῃς τῷ βασιλεῖ, καὶ νὰ ἀπολαύσῃς τοσαύτην μακαριότητα, παρὰ νὰ κακοθανατωθῇς ἐλεεινότατα; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· ἄφετε τὸν ἀνωφελῆ θρήνον, καὶ χαίρετε μάλιστα, ὅτι ἐγὼ θεωρῶ τὸν Νυμφίον μου Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Ποιητὴν καὶ Σωτῆρά μου, ὅστις εἶναι τῶν Μαρτύρων ἡ ὠραιότης καὶ στέφανος, καὶ προσκαλεῖται με εἰς ἐκεῖνα τὰ ἄρρητα κάλλη τοῦ Παραδείσου, νὰ συμβασιλεύω μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ συναγάλλωμαι εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον· λοιπὸν οὐχὶ ἐμέ, ἀλλὰ ἐαυτὰς κλαύσατε, ὅπου ὑπάγετε διὰ τὴν ἀπιστίαν ὅπου ἔχετε, εἰς πῦρ ἀτελεύτητον, νὰ ὀδυνᾶσθε καὶ νὰ φλογίζεσθε πάντοτε. Ἀφοῦ γοῦν ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, ἔκαμε τὴν προσευχὴν ταύτην. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἔστησας ἐπὶ πέτραν τῆς ὑπομονῆς τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνάς μου τὰ διαβήματα, ἔκτεινον τώρα τὰς ἀχράντους παλάμας σου, ὅπου εἰς τὸν Σταυρὸν ἐτραυμάτισες, καὶ δέξαι μου τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν ἔθυσα διὰ τὴν ἀγάπην σου· μνήσθητι Κύριε, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα εἴμεσθεν, καὶ μὴ ἀφήσῃς νὰ φανερωθῶσιν ἀπὸ τοὺς δεινοὺς ἑξεταστὰς εἰς τὸ φοβερόν σου Κριτήριον τὰ ἐν ἀγνοίᾳ μου πταίσματα, ἀλλὰ ἀπόπλυνον αὐτὰ με αἷματα, ὅπου ἔχυσα διὰ ἀγάπην σου, καὶ οἰκονόμησαι νὰ γένη τὸ σῶμα τοῦτο, ὅπου διὰ σὲ κατεκόπη, ἀθέατον εἰς ἐκείνους ὅπου θέλουν ζητήσῃ αὐτό, καὶ φύλαξον αὐτὸ σφόν καὶ ἀκέραιον, ὅπου ὀρίσει ἡ Βασιλεία σου· ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἁγίου σου Κύριε ἐπὶ τὸν περιεστώτα λαὸν τοῦτον, καὶ ὁδήγησον αὐτοὺς εἰς τὸ φῶς τῆς σῆς ἐπιγνώσεως·

δίδου δὲ καὶ εἰς ὅσους ἐπικαλέσονται δι' ἐμοῦ τὸ Πανάγιόν σου Ὄνομα τὰ πρὸς τὸ συμφέρον αἰτήματα, διὰ νὰ ἡμῶνται ὑπὸ πάντων τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ νὰ σὲ δοξάζωσι με τὸν συνάναρχον Πατέρα καὶ τὸ συναίδιον Πνεῦμά σου, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». Ταῦτα προσευξαμένη, εἶπε πρὸς τὸν δῆμιον νὰ τελήσῃ τὸ προσστατόμενον· ὅστις ἐκτείνας τὸ ξίφος, ἀπέκοψε τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν. Καὶ πάλιν τότε βουλόμενος ὁ Θεὸς νὰ τιμήσῃ τὴν Ἁγίαν αὐτοῦ καὶ πάνσεπτον Μάρτυρα, ἐποίησε θαῦμα ἐπὶ τῷ θαύματι· διότι εἰς μὲν τὴν ἐκκοπὴν τῆς μακαρίας αὐτῆς Κεφαλῆς εἶδον ὅλοι οἱ παρόντες ὅπου ἔρρευσε γάλα ἀντὶ αἵματος, τὸ δὲ σεβάσμιον αὐτῆς καὶ πάντιμον Λεῖψανον ἔλαβον τὴν ὥραν ἐκείνην ἅγιοι Ἀγγελοι, καὶ ἀπεκόμισαν αὐτὸ σεβασμίως εἰς τὸ Σίναιον ὄρος, καὶ ἐντίμως αὐτὸ περιέστειλαν. Ἐκρύπτετο δὲ τὸ σεβάσμιον αὐτῆς καὶ Ἅγιον Λεῖψανον εἰς μίαν κορυφὴν ὑψηλὴν καὶ δυσανάβατον χρόνους διακοσίους, πρὸ τοῦ νὰ κτισθῇ τὸ ἅγιον Μοναστήριον τοῦ Σινᾶ, ὑπὸ μόνον τῶν Ἀσκητῶν γνωσκόμενον καὶ τιμώμενον· τοσαῦτα ἔτη καταριθμοῦνται ἀπὸ τὸν καιρὸν Μαξεντίου τοῦ βασιλέως, τοῦ ἀποκτείναντος τὴν Ἁγίαν, ἕως τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ τοῦ κτίσαντος τὸ ἅγιον Μοναστήριον τοῦ Σινᾶ, ὁπότε καὶ τὸ Ἅγιον τοῦτο Λεῖψανον μετεκομίσθη ἀπὸ τὴν κορυφὴν τούτου τοῦ βουνοῦ, καὶ κατετέθη εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ, ἔνθα καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὁρᾶται καὶ προσκυνεῖται, ἀμέτρως εὐωδιάζον, καὶ ἰάσεις ἐπιτελοῦν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον νὰ σιωπηθῇ τὸ θαῦμα, ὅπου μέχρι τοῦ νῦν φαίνεται ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν αὐτῆν, ὅπου τὸ Λεῖψανον τῆς Ἁγίας, ὡς εἵπομεν ἐκρύπτετο· εἶναι ὅλη ἡ κορυφὴ ἐκείνου τοῦ βουνοῦ μία πέτρα μονόλιθος, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἦτο κρυπτόμενον τὸ Λεῖψανον τῆς Ἁγίας. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἐπῆραν ἀπ' ἐκεῖ ὁ τοῦ θαύματος. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ὁ δοξάζων τοὺς Ἁγίους αὐτοῦ με σημεῖα καὶ τέρατα· ἡ πέτρα ἐκείνη ἐφούσκωσεν ὥσάν ζυμᾶρι, καὶ ἔκαμεν ἓνα σχῆμα κορμίου γυναικὸς με τὰ ἐνδύματα αὐτῆς, κειμένην ὑπτία, ὥσει νεκρὸς. Τοῦτο τὸ πρᾶγμα νὰ τὸ συκοφαντήσῃ τις, καὶ νὰ εἰπῇ, πῶς εἶναι τέχνη χειρὸς ἀνθρώπου, ἡγουν πλάσμα, καὶ ὄχι θαῦμα, δὲν δύναται· διότι ἐλέγχει αὐτὸν ἡ πέτρα, ἐκ φύσεως οὕσα σκληρά, καὶ δυνατὴ τόσον, ὅπου πολλοὶ προσκυνηταί, Ῥωμαῖοι, Φράγγοι, δοκιμάζουσι με σφυρία καὶ

ἄλλα ἐργαλεῖα νὰ κόψουν κομμάτι δι' εὐλάβειαν, καὶ δὲν δύ-
 νανται. Τοῦτο εἶναι τὸ μαρτύριον τῆς πανσόφου καὶ θαυμασίας
 Αἰκατερίνης, ἣτις ἠγάπησεν οὕτω τὸν Οὐράνιον Νυμφίον Χρι-
 στόν, ὅπου κατεφρόνησε πλοῦτον καὶ δόξαν, καὶ πᾶσαν ματαίαν
 ἀπόλαυσιν, ὅθεν ἀγάλλεται τώρα καὶ συνευφραίνεται μετὰ τῶν
 Ἀγίων ἅει καὶ πάντοτε· ἔπαθε πρὸς ὥρας, καὶ ἔλαβεν ἀπόλαυσιν
 αἰώνιον. Αὐτὴν μιμήθητι ἀκροατά, καὶ γίνου Μάρτυς κατὰ τὴν
 προαίρεσιν, χωρὶς νὰ χύσης τὸ αἷμά σου· καὶ ἐπειδὴ τώρα δὲν
 εἶναι ἀνάγκη, οὔτε τις σε δυναστεύει νὰ προσκυνήσης τὰ
 εἰδωλα, οὔτε νὰ ἀρνηθῇς τὸν Σωτῆρά σου, ἀλλ' ἀρνήθητι καὶ νί-
 κησον τὰ πάθη τοῦ σώματος· ἤγουν ὅταν σὲ ὕβριση τις, ἢ ἀδι-
 κήση, ἢ δέξηται σε, μακροθύμησον, καὶ ὑπόμεινον τὴν ὕβριν διὰ
 τὸν Κύριον, ὅπως τιμηθῇς ὑπ' αὐτοῦ αἰώνια· εἰ δὲ καὶ θυμω-
 θῇς καὶ ἀποδώσης τῷ πταίσαντι κακὸν περισσότερον, γέγονας
 σχεδὸν ἀρνητὴς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ προσεκύνησας τὸν Ἄρην· τὸ
 ὅμοιον πιστενε καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη καὶ ἁμαρτήματα· ἤγουν
 ὅταν ἔχῃς πόλεμον εἰς τὴν σάρκα· καὶ τὸν νικήσης ἀνδρείως, λο-
 γίζεσαι Μάρτυς· εἰ δὲ καὶ νικηθῇς, καὶ πορνεύσης, προσεκύνη-
 σας τῆς Ἀφροδίτης τὸ εἶδωλον· ἔαν μεθύσης, ἐδυσιάσῃς εἰς τὸν
 Διόνυσον· ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη ψυχῆς τε καὶ σώμα-
 τος, ἔαν νικήσῃς αὐτά, καὶ καταφρονέσῃς, θέλεις λάβει ἀπὸ τοῦ
 ἀθλοθέτου Χριστοῦ ἁμαρτανίλους τοὺς στεφάνους, νὰ εὐφραι-
 νῇσαι μετὰ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων ἅει καὶ πάντοτε, καὶ νὰ δο-
 ξάζῃς τὴν Παναγίαν Τριάδα, καὶ τὴν Ἀειπάρθενον Δέσποιναν
 εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν ἀτελευτήτων αἰώνων. Ἀμήν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Γεώργιος Βουτέρης. Έγεννήθη εν Αιγίνη τῇ 25 Νομβρίου 1861, ἡμέρᾳ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, ὅπου καὶ διέμεινα μέχρι τοῦ 1876. Τῷ 1881 ἦλθον εἰς Ἀθήνας, κληθεὶς ὡς στρατεύσιμος, ἀπηλλάγην ὅμως, ὡς πρωτότοκος. Τῷ 1895 κατετάχθην, ὡς ἑφθόδρος εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Ὀπλοστάσιον, ὑπηρετήσας 9 μῆνας.

Τῇ 23 Ἀπριλίου 1890 ἦλθον εἰς γάμον. Τῷ 1891 ἐχειροτονήθην Ἱερεὺς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Γερμανοῦ Καλλιγᾶ μετ' ὑπογραφᾶς διὰ τὸν ἐν Ἀθήναις Ναὸν τοῦ Ὁσίου Μελετίου.

Τῷ 1898 μετετέθην εἰς Ἅγιον Κωνσταντῖνον (πλατεῖα Ὁμονοίας) ὑπηρετήσας ἐπὶ 6 ἔτη. Τῷ αὐτῷ ἔτει προὔχειρίσθην εἰς τὸ δαφνίκιον τοῦ Ἱερομνήμονος καὶ ἔλαβον τὴν εὐχὴν καὶ διορισμὸν Πνευματικοῦ ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Προκοπίου Β'.

Τῷ 1906 ἐπανῆλθον εἰς τὸν Ναὸν τῆς χειροτονίας μου, ὅπου εὐρίσκομαι μέχρι σήμερον.

Τῷ 1900 ἐπεσκέφθην ὅλην τὴν νῆσον Ζάκυνθον, ἕως τὸν Ἅγιον Γεώργιον (Κρημινᾶ). Τῷ 1901 μετέβην εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ (ἀπὸ 22 Μαρτίου ἕως 22 Ἀπριλίου).

Τῷ 1901 ἐπεσκέφθην πάλιν τὴν νῆσον Ζάκυνθον διὰ μέσου Πατρῶν (24 Αὐγούστου).

Τῷ 1904 μετέβην τὸ Ἅγιον Ὄρος (Δάφνην) διὰ μέσου Θεσσαλονίκης, μέινας ἐκεῖ καθ' ὅλον τὸν μῆνα Ἰούνιον.

Τῷ 1905 μετέβην εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, Ληξούριον, Κηπούργια, Ἅγιον Γεράσιμον, καὶ ἐν ἐπιστροφῇ εἰς τὴν ὡραίαν Ζάκυνθον (διὰ μέσου Πατρῶν).

Εὐρίσκονται παρ' ἐμοὶ αἱ ἐξῆς Ἀκολουθίαι : Ὁσίου Μελετίου, Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἁγίας Μαρίνης, Ἁγίου Ἐλευθερίου, Ἁγίας Κυριακῆς, Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Ὁ Ἐφημέριος Ἱερεὺς καὶ Πνευματικὸς

Γεώργιος Ἀ. Βουτέρης.

24 Μαρτίου 1917.